

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Polácha a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. ve věci

navrhovatelů: **a) Spolek zdravého bydlení Chrudichromy, IČ 08862885**
sídlem Chrudichromy 79, 680 01 Chrudichromy

b) Za lepší životní prostředí, z. s., IČ 22717757
sídlem Sudice 38, 680 01 Sudice
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Lenkou Kotulkovou
sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno

proti
odpůrci:

Obec Bořítov, IČ 00279960
sídlem Náměstí U Václava 11, 679 21 Bořítov
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Fialou
sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

za účasti:

1) Občané Malhostovic za Optimalizovanou D43, z. s.
sídlem Malhostovice 152, 666 03 Malhostovice

2) Ing. F. G., Ph.D.
bytem X

3) Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Bosonohách z. s.
sídlem Pražská 469/29, 642 00 Brno

4) Jihomoravský kraj
Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Fialou
sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

o návrhu navrhovatelů a) a b) na zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 1 Územního plánu Bořitov vydaného zastupitelstvem obce Bořitov dne 19. 6. 2023

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Změna č. 1 Územního plánu Bořitov, vydané zastupitelstvem obce Bořitov dne 19. 6. 2023, **se** dnem právní moci tohoto rozsudku **ruší** v části vymezení *koridoru dopravní infrastruktury „DS41“ pro silnici I/43* a v části vymezení *koridoru dopravní infrastruktury „DSÚKB“ pro úrovnňovou křižovatku Bořitov*, a to včetně všech s nimi souvisejících staveb a opatření.
- II. Odpůrce **je povinen** navrhovatelům a) a b) **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **25 780 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně Mgr. Lenky Kotulkové, advokátky se sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatelé a) a b) se společně podaným návrhem, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 29. 6. 2024, domáhají zrušení celého opatření obecné povahy - Změny č. 1 Územního plánu Bořitov, vydaného zastupitelstvem obce Bořitov dne 19. 6. 2023 (dále též „ZÚP“); eventuálně požadují zrušení ZÚP toliko v části vymezení *koridoru dopravní infrastruktury „DS41“ pro silnici I/43* (dále též „DS41“) a v části vymezení *koridoru dopravní infrastruktury „DSÚKB“ pro úrovnňovou křižovatku Bořitov* (dále též „DSÚKB“), a to včetně všech s nimi souvisejících staveb a opatření.
2. K tomuto návrhu se vyjádřil odpůrce svým podáním ze dne 5. 8. 2024, na něž reagovali navrhovatelé replikou ze dne 21. 8. 2024, ke které se znova vyjádřil odpůrce ve své duplice ze dne 27. 9. 2024.
3. Do řízení se jako osoby zúčastněné na řízení přihlásily *Občané Malhostovic za Optimalizovanou D43, z. s.* (podáním ze dne 17. 8. 2024), *Ing. F. G., Ph.D.* (podáním ze dne 17. 8. 2024), *Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Bosonobách z. s.* (podáním ze dne 28. 8. 2024) a *Jihomoravský kraj* (podáním ze dne 29. 7. 2024). Žádná z osob zúčastněných na řízení se k argumentaci navrhovatelů ani odpůrce podrobněji nevyjádřila, byť jim byla veškerá podání účastníků řízení zaslána na vědomí.
4. Za účelem přehlednosti odůvodnění soud tento rozsudek (s ohledem na značnou rozsáhlost podaného návrhu) níže strukturuje podle jednotlivých námitek navrhovatelů, ke kterým ihned připojuje názor odpůrce, na což přímo navazuje vlastním hodnocením konkrétního návrhového bodu.
5. Soud dále předeseílá, že v odůvodnění odkazuje na rozsudky zdejšího i Nejvyššího správního soudu týkající se skutkově i právně podobných věcí, tj. obdobně formulovaných návrhů na zrušení (části) územních plánů obcí, které taktéž přejímají dílčí úseky koridoru *DS41 Kuřim – Malá Lhota – Lysice* vymezeného v Aktualizaci č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje z roku 2020 (dále též „AZÚR“), a to kvůli plánované nové pozemní

komunikaci č. 43 (dále jen „komunikace 43“, nyníjší komunikaci soud označuje jako „silnice I/43“).

6. Jedná se o rozsudek Krajského soudu v Brně (dále též „KS Brno“) ze dne 11. 7. 2023, č. j. 66 A 1/2023-175, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 8. 2024, č. j. 3 As 194/2023-83 (dále jen věc „*Moravské Knínice I*“), a zejména na něj navazující rozsudek KS Brno ze dne 26. 11. 2024, č. j. 66 A 1/2023-224, proti němuž podaná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68 (dále jen věc „*Moravské Knínice II*“). Dále soud vycházel také z rozsudku KS Brno ze dne 2. 11. 2023, č. j. 67 A 3/2023-401, který byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 23. 4. 2025, č. j. 3 As 274/2023-153 (dále jen věc „*Kuřim*“); rozsudku KS Brno ze dne 3. 1. 2024, č. j. 73 A 5/2023-153, který byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 29. 4. 2025, č. j. 2 As 34/2024-64 (dále jen věc „*Malá Lhota*“); rozsudku KS Brno ze dne 31. 1. 2024, 65 A 5/2023-259, který byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 As 39/2024-75 (dále jen věc „*Perná*“) a rozsudku KS Brno ze dne 26. 9. 2022, č. j. 64 A 4/2022-161, proti němuž kasační stížnost nesměřovala (dále jen věc „*Drásov*“). Soud dodává, že v případech svých dřívějších rozsudků, které byly následně zrušeny Nejvyšším správním soudem, vychází tolik z takové argumentace, kterou Nejvyšší správní soud buďto aproboval, nebo se k ní nikterak kriticky nevyjádřil.
7. Účastníci řízení i soud ve své argumentaci odkazují taktéž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 67 A 10/2021-918, kterým Krajský soud v Brně zamítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, vydaného zastupitelstvem Jihomoravského kraje dne 17. 9. 2020 usnesením č. 2835/20/Z33, a to v části vymezující mimo jiné koridor *DS41 I/43 Kuřim – Lysice* (dále též „rozsudek sp. zn. 67 A 10/2021“); kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 22. 4. 2025, č. j. 2 As 86/2022-227.

II. Posouzení věci soudem

8. Napadené opatření obecné povahy krajský soud přezkoumal v řízení podle § 101a a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích navrhovatelí uplatněných návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Z úřední povinnosti ověřil pravomoc a příslušnost odpůrce k vydání opatření obecné povahy. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání ZÚP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
9. Soud dospěl k závěru, že návrh **je částečně důvodný** (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).
10. Před meritorním posouzením návrhu se krajský soud nejprve zabýval splněním procesních podmínek řízení jakožto základního předpokladu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Těmito podmínkami řízení jsou existence opatření obecné povahy, jež je napadáno v návrhu, aktivní procesní legitimace navrhovatele, pasivní procesní legitimace odpůrce a dále formulace závěrečného návrhu (petitu).
11. Územní plán, jakož i jeho změna, se podle § 43 odst. 4 ve spojení s § 55 odst. 2 stavebního zákona, vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. V tomto směru není pochyb o tom, že napadený správní akt zastupitelstva obce Bořitov skutečně představuje opatření obecné povahy přezkoumatelné krajským soudem. V souladu s požadavky § 101a

odst. 1 s. ř. s. je také eventuální taktéž závěrečný návrh, kterým se navrhovatelé domáhají zrušení konkrétně vymezené části ZÚP.

12. Navrhovatelé svoji aktivní legitimaci odvozují z toho, že jsou spolky, které naplňují definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“ podle čl. 2 odst. 4 a 5 Aarhurské úmluvy (viz Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o Úmluvě o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí č. 124/2004 Sb. m. s.). Navrhovatelé tvrdí, že jsou dotčeni záměrem komunikace 43 jako celkem, tedy mimo jiné i úsekem *DS41 Kuřim – Malá Lhota – Lysice* vymezeným v AZÚR. Tato komunikace bez posouzení rozumných variant, vyhodnocení vlivů na obyvatelstvo i přírodu by vedla ke zhoršení životního prostředí členů navrhovatelů a také k významným negativním dopadům na přírodu, kterou navrhovatelé chrání. Zároveň oba navrhovatelé podali námítky v průběhu veřejného projednávání napadené ZÚP. Navrhovatelé proto tvrdí, že byli vydáním ZÚP zkráceni na svých veřejných subjektivních právech.
13. Soud aktivní legitimaci navrhovatelů přisvědčil. Spolek musí tvrdit, že byl dotčen na svých subjektivních právech, musí mít vztah k dotčené lokalitě a musí být zaměřen na aktivitu, která má lokální opodstatnění (srov. např. rozsudky KS Brno ze dne 20. 12. 2017, č. j. 65 A 3/2017-931, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 67 A 3/2020-250). Jak zdejší soud ověřil z výpisů ze spolkového rejstříku navrhovatelů, tito uvedené podmínky splňují, neboť vykazují činnost i v území, které reguluje dotčené opatření obecné povahy.
14. Z výpisu navrhovatele a) [Spolku zdravého bydlení Chrudichromy, z.s.] plyne, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody, krajiny a kvality bydlení v oblasti Chrudichrom a okolí před veškerými záměry v územním plánování a řízení, zvláště pak před výstavbou dopravní infrastruktury, která může ohrozit přírodu, krajinu, veřejné zdraví a životní prostředí a zdravý život obyvatel Chrudichrom. Soud z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že obec Chrudichromy je vzdálena od obce Bořitov cca 9 kilometrů.
15. Z výpisu navrhovatele b) [Za lepší životní prostředí, z.s.] plyne, že jeho účelem je ochrana přírody, krajiny a kvality bydlení v oblasti Moravy před veškerými záměry v územním plánování, územním a stavebním řízení, před investičními akcemi a stavbami, zvláště pak výstavbou dopravní infrastruktury a jinými záměry, které mohou ohrozit přírodu a krajinu, dále snaha o zajištění podmínek, aby nemohla být ohrožována kvalita bydlení, veřejné zdraví a životní prostředí. Navrhovatel b) má sídlo v obci Sudice. Soud z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že obec Sudice je vzdálena od obce Bořitov cca 13 kilometrů.
16. Soud přisvědčil argumentaci navrhovatelů, že jsou dotčeni záměrem komunikace 43 jako celkem, a tedy i jejím dílčím úsekem *DS41 Kuřim – Bořitov – Lysice*, k jehož budoucí realizaci byl v ZÚP vymezen koridor *DS41*. Navrhovatelé jsou proto oprávněni k podání návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy (ke stejnému závěru u týchž osob dospěl zdejší soud již ve svém rozsudku ve věci *Malá Lhota*, bod 24).
17. Navrhovatelé jsou ovšem aktivně legitimováni k napadení ZÚP toliko v rozsahu eventuálního petitu označujícího konkrétní návrhové plochy (koridory) nově vymezované v ZÚP. Navrhovateli chráněných zájmů se totiž (dle jejich vlastních tvrzení vznesených v návrhu) dotýká pouze vymezení koridorů dopravní infrastruktury *DS41* a *DSÚKB*, nikoliv další zbylá regulace přijatá v ZÚP mající jen lokální rozměr (tj. vymezení zastavitelné plochy technické infrastruktury *58-T* pro rozšíření stávající plochy technické infrastruktury čistírny odpadních vod Bořitov-Černá Hora, vymezení plochy změn v krajině *57-K* pro realizaci nefunkční části regionálního biokoridoru *RK 1419* a aktualizace zastavěného území obce).

18. Pokud jde o podmínku pasivní legitimace, podle § 101a odst. 3 s. ř. s. je odpůrcem ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, přitom platí, že v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu (nebo jeho změny) je odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo. V daném případě je tak za odpůrce správně označena obec Bořitov, jejíž zastupitelstvo napadenou ZÚP vydalo.
19. Je nepochybné, že pravomoc zastupitelstva obce Bořitov vydat (v samostatné působnosti) územní plán, resp. jeho změnu, je dána zákonem [srov. § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona]. Navrhovatelé tuto skutečnost taktéž nijak nezpochybnili. Při posouzení otázky, zda daný orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti, postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že v této otázce nebylo zjištěno žádné pochybení. Otázka působnosti orgánu k vydání ZÚP ostatně není mezi stranami sporná.

II.1) Nabytí účinnosti ZÚP

20. Navrhovatelé ovšem zpochybňují skutečnost, že ZÚP nabyla účinnosti. Nerozporují to, že obec Bořitov vydala veřejnou vyhlášku o vydání ZÚP a tuto zveřejnila na své elektronické úřední desce. Mají ale pochybnosti o tom, zda 1/ řádně došlo ke zveřejnění ve vyhlášce avizovaných dokumentů (tj. samotné ZÚP a úplného znění územního plánu Bořitov) a jestli 2/ obtojí vyhotovení úplného znění, tak jak bylo provedeno. Pouze splnění obou těchto podmínek mohlo zajistit, že ZÚP nabyla účinnosti. Přijatelným způsobem zveřejňování opatření obecné povahy je připojení příloh k samotné vyhlášce. V takovém případě nemohou vznikat pochybnosti o tom, co je přílohou, zda jejich zveřejnění bylo časově synchronizované se zveřejněním veřejné vyhlášky, či jaký byl okamžik nabytí účinnosti. Navrhovatelé poukazují na to, že územní plán není na webových stránkách obce Bořitov publikován; symbol šipky v menu s položkou „Územní plán“ ukazuje, že se jedná o internetový odkaz (link) a kliknutí na něj uživatelé bez dalšího vyvádí na webové stránky města Blansko na záložku s informacemi o územním plánu Bořitova. Nebyla tedy naplněna zásadní podmínka, aby (přímo) obec zveřejnila nejen veřejnou vyhlášku, ale také samotnou ZÚP a úplné znění územního plánu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 320/2019-66, nepřipouští, aby na úřední desce jiné obce byla zveřejňována veřejná vyhláška vydaná zastupitelstvem „domovské“ obce, pročez stejně tak nelze na internetových stránkách jiné obce (města Blansko) platně provést zveřejnění příloh veřejné vyhlášky obce Bořitov. Navíc obsah internetové stránky města Blansko je chaotický, neboť jsou zde „namíchané“ různé dokumentace a není jednoznačně a nepochybnitelně zveřejněno úplné znění územního plánu Bořitova.
21. Odpůrce se k této námitce nijak nevyjádřil.
22. Ve správním spise je založena veřejná vyhláška obce Bořitov ze dne 20. 6. 2023 – Oznámení o vydání změny č. 1 Územního plánu Bořitov formou opatření obecné povahy. Ve vyhlášce je uvedeno, že zastupitelstvo „vydalo změnu č. 1 Územního plánu Bořitov, zahrnující dílčí změny Bo1, Bo2a, Bo2b a Bo3a-d, pořizované zkráceným způsobem, formou opatření obecné povahy.“ Ve veřejné vyhlášce je též konstatováno, že „Opatření obecné povahy, včetně odůvodnění, a dále úplné znění Územního plánu Bořitov je rovněž uveřejněno na webových stránkách obce Bořitov <https://boritov.cz> a na webových stránkách Města Blansko na adrese

https://www.blansko.cz.“ Dále jsou vyjmenovány přílohy této vyhlášky, a to „*Opatření obecné povahy včetně odůvodnění změny č. 1*“ a „*Úplné znění Územního plánu Bořitov*“.

23. Soud předesílá, že obdobně formulovanou námitkou zpochybňující nabytí účinnosti územního plánu kvůli tvrzeným vadám při zveřejňování příloh veřejné vyhlášky o vydání opatření obecné povahy se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2025, č. j. 66 A 6/2024-687, body 82-108. Ze zde vyslovených závěrů přitom soud přiměřeně vychází i v nyní projednávané věci.
24. Podle § 55 odst. 7 stavebního zákona platilo, že *změnu územního plánu včetně změny pořizované zkráceným postupem a úplné znění územního plánu po této změně obec doručí veřejnou vyhláškou; dnem doručení změny územního plánu a úplného znění nabývá změna účinnosti.*
25. Podle § 2 odst. 2 věty první vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „*vyhláška č. 500/2006 Sb.*“) platilo, že *úplné znění územně plánovací dokumentace obsahuje textovou a grafickou část územně plánovací dokumentace, ve znění platném po aktualizaci zásad územního rozvoje, změně územního plánu nebo regulačního plánu, a z odůvodnění koordinační výkres celého území kraje nebo celého území obce anebo celé plochy řešené regulačním plánem.*
26. Základním východiskem pro postup zveřejňování opatření obecné povahy je primárně § 173 odst. 1 ve spojení s § 172 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ze kterých vyplývá, že opatření obecné povahy správní orgán oznámí veřejnou vyhláškou, kterou vyvěsí na své úřední desce. Podle § 172 odst. 2 správního řádu platí, že pokud návrh opatření obecné povahy (podle § 173 odst. 1 téhož zákona toto ustanovení platí i pro samotné opatření obecné povahy) není možné vzhledem k rozsahu zveřejnit na úřední desce v úplném znění, pak *musí být na úřední desce uvedeno, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmů se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se lze s návrhem seznámit. Úplné znění návrhu včetně odůvodnění však musí být i v takovém případě zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.*
27. Dále podle § 25 odst. 2 správního řádu platí, že doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, se vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 320/2019-66, na nějž se navrhovatelé odvolávají, mimo jiné zdůraznil, že „*bez výhrady platí, že zveřejnění veřejné vyhlášky musí nastat na úřední desce správního orgánu, který opatření obecné povahy vydal*“, pročez v odkazované věci uzavřel, že „*územní plán doposud nenabyl účinnosti, neboť odpůrce nevydal a nevyvěsil (vlastní) vyhlášku oznamující vydání předmětného opatření obecné povahy*“. Z tohoto rozsudku však nevyplývá, že by nebylo možné zveřejnit opatření obecné povahy způsobem, jak to učinil odpůrce. Nejvyšší správní soud pouze uvedl, že „*právě proto, aby neurčité množství adresátů opatření obecné povahy mohlo mít právní jistotu o tom, jaká konkrétní právní regulace aktuálně platí a je pro ně závazná, je nezbytné, aby se stala účinnou pouze taková norma, která byla jejím adresátům zveřejněna na základě zákonem jasně stanovených pravidel, s nimiž se mohl každý seznámit a na jejichž respektování se mohl*

spolehnout; musí se tak tedy stát výhradně objektivně daným a předem předvídaným procesním postupem. Jestliže přitom na okamžik vyvěšení veřejné vyhlášky orgánu vydávajícího opatření obecné povahy je navázána jeho účinnost (nastává po uplynutí stanovené lhůty běžící právě od tohoto úkonu), pak jeho neuskutečnění nelze sanovat, i kdyby to bylo motivováno nejlepšími úmysly.“ Těmto požadavkům však odpůrce vyhověl.

29. Krajský soud nikterak nepopírá ani nerelativizuje závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 320/2019-66. Je však třeba si uvědomit, že v dané věci řešená situace byla odlišná. Nejvyšší správní soud se zabýval případem, ve kterém nebylo zřejmé, zda vyhláška oznamující vydání opatření obecné povahy byla vůbec vyvěšena. V projednávání věci však takové pochybnosti nevyvstaly; navrhovatelé výslovně uvádějí, že toto nerozporují. Je nepochybné, že odpůrce vydal vyhlášku o změně územního plánu, kterou vyvěsil na své úřední desce.
30. Přílehlavý na nyní řešenou věc je spíše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2022, č. j. 8 As 147/2020-53, kde Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že dovolení uveřejnit na úřední desce ve zkráceném znění i samotné opatření obecné povahy lze dovodit z § 25 odst. 2 věty první správního řádu, která předpokládá možnost vyvěšení písemnosti či oznámení o možnosti takovou písemnost převzít. Ve prospěch tohoto závěru se již v minulosti vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (srov. bod 40 usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, č. 2606/2012 Sb. NSS), který dovodil, že „se při vydávání zásad územního rozvoje neuplatní ani § 20 odst. 2 stavebního zákona, na základě něhož, je-li písemnost velkého rozsahu, nemusí správní orgán zveřejňovat celý obsah písemnosti, ale postačí, pokud vyvěsí na úřední desce a zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup pouze oznámení se základními údaji o jejím obsahu s uvedením, kdy a kde je možné do písemnosti nahlédnout. K témuž závěru o způsobu zveřejnění zásad územního rozvoje je však nutné dospět na základě § 25 odst. 2 věty první správního řádu.“
31. Navrhovatelé mají pravdu v tom, že dokumenty zveřejňované spolu s vyhláškou o vydání ZÚP (tedy samotné opatření obecné povahy a úplné znění územního plánu) byly publikovány odděleně umístěním na webové stránky. Nicméně takový postup dle soudu není *a priori* nezákonný. Opatření obecné povahy je možné považovat za účinné, pokud bylo platně oznámeno; to mohlo být učiněno i tak, že přílohy vyhlášky byly zveřejněny odděleně. Správní řád totiž akceptuje, že se vzhledem k datovému rozsahu příloh zveřejní opatření obecné povahy odděleně. Musí být ovšem splněna podmínka, že na úřední desce bude uvedeno, o jaké opatření obecné povahy jde, čímž zájmů se dotýká a kde se s ním lze seznámit.
32. V řešené věci vyhláška o vydání ZÚP zveřejněná na úřední desce odpůrce v sobě obsahovala jednoznačný odkaz na webové stránky, kde se samotná ZÚP i úplné znění územního plánu Bořitova nacházejí. Z předmětné vyhlášky bylo patrné, jaké konkrétní změny se týká. Uvádělo se v ní také, kde je možné se s obsahem opatření obecné povahy seznámit. Tento způsob zveřejnění ZÚP tedy nezpůsobil navrhovateli tvrzenou nesrozumitelnost a nejednoznačnost přijaté změny.
33. Navrhovatelé s poukazem na print-screeny webových stránek (které vložili do podaného návrhu a také samostatně doložili jako listinné důkazy) popisují, že na webových stránkách odpůrce je pod záložkou „Obecní úřad“ uvedena položka „Územní plán“, u níž je vyobrazena šipka symbolizující hypertextový odkaz. Na webových stránkách města Blansko, na něž předmětný odkaz uživatele přesměruje, se pak nachází stránka pojmenovaná „Územní plán

– *Bořitov*“, u níž je jako poslední aktualizace uvedeno datum 5. 2. 2024. Zde pod nadpisem „*Územní plán Bořitov (úplné znění po vydání změny č. 1 s nabytím účinnosti 5. 7. 2023)*“ byly zveřejněny následující dokumenty: Oznámení o vydání ÚP (13. 2. 2012); Opatření obecné povahy + Odůvodnění; Textová část (úplné znění); Výkres základního členění území (úplné znění); Hlavní výkres (úplné znění); Koncepce dopravní infrastruktury (úplné znění); Koncepce technické infrastruktury – zásobování vodou, odkanalizování (úplné znění); Koncepce technické infrastruktury - zásobování plynem, el. energií a spoje (úplné znění); Veřejně prospěšné stavby, opatření a sanace (úplné znění); Koordinační výkres (úplné znění); Výkres předpokládaných záborů půdního fondu; Výkres širších vztahů. Pod nadpisem „*Změna č. 1*“ byly zveřejněny následující dokumenty: Oznámení o vydání změny č. 1; Text; Výkres základního členění; Hlavní výkres; Koncepce dopravní infrastruktury; Koncepce dopravní infrastruktury; Koncepce technické infrastruktury; Výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací; Odůvodnění; Odůvodnění – srovnávací text; Koordinační výkres; Výkres předpokládaných záborů zemědělského původního fondu; Výkres širších vztahů.

34. Soud těmito print-screeny neprováděl dokazování (za tímto účelem nenařizoval jednání ve smyslu § 77 odst. 1 s. ř. s.). Naznal totiž, že i kdyby byla prokázána všechna shora uvedená tvrzení, jež chtěli navrhovatelé danými výřezy z webových stránek prokázat, stejně by uplatněný návrhový bod neshledal důvodným. Soud proto z důvodu procesní ekonomie takové dokazování neprováděl a argumentaci navrhovatelů vypořádal tak jakoby jejich tvrzení o obsahu a struktuře webových stránek odpůrce a města Blansko byla prokázána. Nadto odpůrce navrhovateli přiložené snímky nijak nerozporoval, soud proto považoval obsah print-screenů mezi stranami za nesporný.
35. Skutečnost, že webové stránky odpůrce obsahovaly fakticky toliko hypertextový odkaz, tj. onen „symbol šipky“, na webové stránky města Blansko (pořizovatele územního plánu), na věci ničeho nemění. Podstatné je, že kdokoli (zejména adresát předmětné regulace) je velmi snadno a pohodlně schopen nalézt veškeré informace týkající se problematiky územního plánu tam, kde by to očekával, tedy na webových stránkách obce, která ZÚP vydala. Po jediném „kliknutí“ na záložku „*Územní plán*“ v hlavním nabídkovém panelu se dostane na webovou kartu, kde jsou k nahlédnutí či stažení veškeré přílohy (textové i grafické části), které se týkají jak samotné ZÚP, tak úplného znění územního plánu Bořitova. Není přitom dle soudu vůbec rozhodující, zda předmětná karta, na kterou se uživatel přes webové stránky odpůrce dostane, je zdrojově ještě umístěna na webových stránkách odpůrce (je jejich součástí), nebo se již jedná o webové stránky jiného subjektu (v projednávané věci města Blansko). Uživatel tento rozdíl, krom možné vizuální a grafické změny zpracování webové karty, nijak nepostřehne, natož aby to jakkoli omezilo jeho „komfort“ při hledání požadovaných informací.
36. Smyslem a účelem zákonných pravidel o zveřejňování opatření obecné povahy je snadná dostupnost všech částí tohoto správního aktu veřejnosti; tomu se postup zvolený odpůrcem nijak neprotiví. Jak vyslovil zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2025, č. j. 66 A 6/2024-687, „nelze pochybovat o tom, jaké přílohy jsou součástí vydaného opatření obecné povahy, a to i přesto, že nejsou uvedeny přímo ve vyhlášce, ale pouze v opatření obecné povahy a jejich zjištění vyžaduje „pár kliknutí“. Není proto nezákonným postupem, pokud je vyhláška řádně oznámena a vyvěšena na úřední desce, přičemž je z ní patrné, jakých změn se týká a kde je možné se seznámit se změnami.“

37. Krajský soud tedy k výtce navrhovatelů ad 1/ uzavírá, že došlo k řádnému zveřejnění ve vyhlášce avizovaných dokumentů, tj. samotné ZÚP a úplného znění územního plánu Bořitova.
38. Pokud jde o následující námitky proti úplnému znění územního plánu, navrhovatelé v tomto směru nic konkrétního neuvádějí. Brojí toliko proti tomu, že obsah webové stránky města Blansko je údajně chaotický, neboť jsou zde „namíchané“ různé dokumentace a není jednoznačně a nezpochybnitelně zveřejněno úplné znění územního plánu. S tímto se ovšem soud neztotožňuje. Z náhledů webových stránek města Blansko, tak jak je navrhovatelé předložili a sami tvrdí jejich obsah, je zřejmé následující. Pod nadpisem „Územní plán Bořitov“ jsou dvě kategorie dokumentů oddělené vizuální mezerou. Nejprve jsou zveřejněny dokumenty „Oznámení o vydání ÚP (13. 2. 2012)“ a „Opatření obecné povahy + Odůvodnění“. Podle uvedeného roku 2012 a absence dodatku „úplné znění“ je dle soudu zcela zřejmé, že se jedná o původní opatření obecné povahy, tj. „prvotní“ územní plán ve znění, jak byl v roce 2012 vydán. Následně je zveřejněn výčet souborů (textová část, jednotlivé výkresy a nejrůznější koncepce), které již na konci svého názvu obsahují dodatek „úplné znění“. Právě tyto dokumenty dle soudu logicky zahrnují zpracování ZÚP a představují úplné (novelizované) znění výše uvedeného původního územního plánu.
39. Na webových stránkách je tedy způsobem umožňujícím dálkový přístup k dispozici jak ZÚP, včetně odůvodnění a grafické části (srov. nadpis „Změna č. 1“), tak původní opatření obecné povahy, a především úplné znění územního plánu po ZÚP (srov. nadpis „Územní plán Bořitov“). Soud na tomto neshledává ničeho matoucího. Takovou strukturu zveřejnění informací nelze označit za natolik nesrozumitelnou, aby z toho bylo možno dovozovat, že nedošlo k řádné publikaci úplného znění územního plánu Bořitova, jak tvrdí navrhovatelé. Hlavním cílem zveřejnění aktuálního územního plánu je, aby bylo jednoznačné, k jakým změnám oproti původnímu stavu dochází; to bylo za daných okolností splněno. Soud tedy uzavírá, že nepřisvědčil ani výtce navrhovatelů ad 2/, neboť obстоjí zveřejnění úplného znění územního plánu, jak jej provedl odpůrce (skrze odkaz na webové stránky pořizovatele).
40. Jelikož odpůrce opatření obecné povahy, včetně úplného znění územního plánu, řádně zveřejnil, napadená ZÚP nabyla účinnosti.
41. Ze záznamu o účinnosti (srov. str. 3 úplného znění územního plánu obce Bořitov po změně č. 1) soud zjistil, že ZÚP nabyla účinnosti dne 5. 7. 2023. Dle § 101b odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti*. Navrhovatelé podali svůj návrh dne 29. 6. 2024, tedy před uplynutím zákonné lhůty pro jeho podání. Návrh je tudíž včasný. Soud proto přistoupil k soudního přezkumu napadeného opatření obecné povahy.

II.2) Obecná východiska přezkumu územních plánů

42. Zákonnost územně plánovací dokumentace je třeba podle ustálené judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu posuzovat v kontextu práva obce na samosprávu, které zahrnuje taktéž právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ. Územní plán je (politickým) uvážením obce v přístupu k vlastnímu rozvoji a projevem práva na samosprávu územního celku, jemuž předchází vážení řady různých, často i odlišných či protichůdných, soukromých i veřejných zájmů. Výsledek tohoto uvážení, respektive upřednostnění některých zájmů před jinými, nesmí nahodile, svévolně či excesivně zasahovat do základních práv osob, jichž se dotýká. Soudy se proto při hodnocení zákonitosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti, neboť nepřiměřené

zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonu se neprotivících rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Ke zrušení územního plánu tak soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon v průběhu procesu přijímání územního plánu či vlastní zvolenou podobou územní regulace porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost vydaného opatření obecné povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, či rozsudky NSS ze dne 2. 2. 2021, č. j. 6 Ao 6/2010-103, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019-51, či ze dne 26. 6. 2024, č. j. 3 As 24/2023-44).

43. K přezkumu ZÚP tedy zdejší soud přistupoval s vědomím zásady zdrženlivosti ve vztahu k odpůrcem přijatému věcnému řešení. To je totiž především věcí odpůrce, jenž si nutně sám musí nést jeho důsledky (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Úkolem zdejšího soudu bylo zjistit, zda si odpůrce (v mezích uplatněných návrhových bodů a v mezích navrhovateli tvrzených dotčení jejich veřejných subjektivních práv) nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánování naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda v případě omezení práv těch osob, jež s řešením nesouhlasí a jež na svých právech vskutku omezovány jsou, jde o omezení v nezbytně nutné míře vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli, přičemž je (s ohledem na důvody, které odpůrce k přijetí řešení vedly) uskutečněno nejšetrnějším možným způsobem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44, či ze dne 15. 3. 2021, č. j. 1 As 337/2018-48).
44. Otázky dodržení procesního postupu při vydávání opatření obecné povahy (včetně testu jeho přezkoumatelnosti) je přitom třeba řešit zásadně obdobně jako při řešení týchž otázek v rámci soudního přezkumu vydaných individuálních správních aktů.
45. Krajský soud předesílá, že nepovažoval za nezbytné si vyžádat spisovou dokumentaci k AZÚR, byť z této územně plánovací dokumentace v projednávané věci vycházel. AZÚR byly vydány ve formě opatření obecné povahy. Dle § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., není třeba mimo jiné dokazovat právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv nebo v předcházející obdobné sbírce. Nejvyšší soud konstatoval, že princip *iura novit curia*, vyjádřený v § 121 o. s. ř., lze vztáhnout také na případy, v nichž tuzemská právní norma publikovaná ve Sbírce zákonů výslovně předpokládá vydání dalšího dokumentu (seznamu, plánu, mapy atd.), jehož obsah se zprostředkovaně stává součástí oné normy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. 24 Cdo 2386/2023; rozhodnutí je dostupné na www.nsoud.cz). Nejvyšší správní soud přitom v odst. [24] rozsudku ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68, konstatoval, že „vydání zásad územního rozvoje předpokládá § 36 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), jakož i § 79 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, účinného od 1. 1. 2024. Závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 24 Cdo 2386/2023 lze tedy vztáhnout i na AZÚR. Krajský soud tak nebyl povinen provést ZÚR jako důkaz, ale „pouze“ zjistit v souladu s § 121 o. s. ř. a citovanou judikaturou jejich obsah. (...) Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka byla s obsahem ZÚR zjevně obeznámena, a nic jí tudíž v řízení u krajského soudu nebránilo se kvalifikovaně vyjádřit ke všem návrhovým bodům.“ Taktéž v projednávané věci byli zjevně navrhovatelé s obsahem AZÚR obeznámeni, neboť na pasáže tohoto správního aktu odkazují ve svém návrhu.
46. Před vypořádáním jednotlivých návrhových bodů dále krajský soud poukazuje na to, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do širě odůvodnění, spjat s otázkou hledání

míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, se lze spokojit i s akceptací odpovědi implicitní. Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, jakým návrh podaný v nyní projednávané věci bezpochyby je, neboť čítá 115 stran a ve věci bylo podáno vyjádření, replika i duplika (srov. obdobné situace v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021-75, odst. [50], či ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, odst. [34]).

II.3) Nesprávný postup při pořizování ZÚP

47. Navrhovatelé poukazují na to, že nakonec vydaná ZÚP má podstatně jiný obsah, než který byl schválený zastupitelstvem obce. Původně se jednalo o zapracování požadavků vyplývajících z AZÚR. Následně však došlo veřejnou vyhláškou odpůrce k tvrzené úpravě dokumentace pro pořizování ZÚP, do které byly zahrnuty nové rozvojové záměry dopravní infrastruktury týkající se zapracování AZÚR. Dle navrhovatelů je ovšem nepochybné, že se jednalo o podstatnou změnu obsahu návrhu ZÚP. Došlo totiž k 1) doplnění cca 1,2 km návrhového koridoru pro změnu trasování komunikace II/376 od současné silnice I/43 ve směru na Lysice, 2) doplnění návrhové plochy pro úrovněvou křižovatku Bořitov na současné silnici I/43 a 3) doplnění téměř 1 km návrhového koridoru podél současné silnice I/43. Dle navrhovatelů nemůže změnu obsahu pořizované územně plánovací dokumentace činit pořizovatel bez schválení zastupitelstva obce, a to ani na základě upozornění dotčených orgánů. Navrhovatelé dále upozorňují, že ve správním spise není žádný dopis dotčeného orgánu obsažen, pročez není zřejmé, o co se jednalo. V kauzách projednávaných zdejším soudem *Moravské Knínice* a *Drásov* spočívala podstatná změna obsahu pořizované územně plánovací dokumentace v náhradě územních rezerv za návrhové koridory. V projednávané věci je podstatnou změnou doplnění koridoru dopravní infrastruktury *DSÚKB* pro křižovatku Bořitov. Věci jsou ovšem jinak dle navrhovatelé v zásadě totožné.
48. Odpůrce uvedl, že sdílí právní názor vyslovený zdejším soudem ve věci *Moravské Knínice*. Požadavek, aby se změnami v návrhu územního plánu souhlasilo zastupitelstvo obce, byl naplněn přijetím napadené změny územního plánu zastupitelstvem odpůrce. Nelze souhlasit se závěrem navrhovatelů o tom, že by předmětná část ZÚP nebyla řádně schválena zastupitelstvem obce.
49. Ze správního spisu vyplývá, že zastupitelstvo obce Bořitov dne 12. 12. 2022 usnesením č. 16 schválilo „*pořízení změny Územního plánu Bořitov týkající se uvedení do souladu Územního plánu Bořitov se Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje zkráceným způsobem dle ust. § 55b stavebního zákona a souhlasí s obsahem této změny uvedeným v příloze č. 2 tohoto usnesení*“. V příloze č. 1 tohoto usnesení zastupitelstva bylo uvedeno, že „*předmětem dílčí změny Bo 2 je zapracování požadavků vyplývajících ze Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje*“. V příloze č. 2 usnesení zastupitelstva bylo v kapitole 2.5.1. konstatováno, že v rámci zpřesnění vymezení ploch a koridorů veřejné infrastruktury nadmístního významu má být zapracován „*koridor silnice DS41 I/43 Kuřim – Lysice, včetně souvisejících staveb*“ s tím, že „*západní okraj katastrálního území Bořitov je okrajově dotčen návrhem koridoru silnice DS41. Šířka koridoru je proměnná 120 až 300 m.*“
50. Dne 3. 1. 2023 zveřejnil Městský úřad Blansko (dále též „pořizovatel“) oznámení o konání veřejného projednání ZÚP. Následně Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále též

„ŘSD“) dne 9. 1. 2023 uplatnilo u pořizovatele požadavek na úpravu dokumentace týkající se zapracování AZÚR do návrhu ZÚP. Učinilo tak na základě skutečnosti, že nově existuje dokumentace pro stavbu křižovatky „I/73 Bořitov – Svitávka“.

51. ŘSD sdělilo, že „AZÚR nově vymezuje napojení koridoru kapacitní silnice I/73 (DS41 a DS02) na nižší síť křížení s II/376 (MÚK Lysice). Navržená stavba, v souladu s podkladovou studií, řeší odpojení přivaděče plynulým odklonem trasy původní I/43 od jihu do stopy II/376 a napojení na původní I/43 severním směrem a III/37722 do Bořitova stykovou křižovatkou. Zkapacitnění přivaděče I/43 ve stopě II/376 s křižovatkou Bořitov je vyvolanou, a tedy související součástí navržené stavby I/73 Bořitov – Svitávky vymezené v ZÚR JMK. (...) Plošně úspornější řešení využívá v maximální míře plochy pro dopravní infrastruktury vymezené v ÚP obce Bořitov, nicméně (původně navrženou) změnou Bo 2 byla tato plocha vypouštěna, tzn. že by nebylo možné konstatovat, že návrh stavby je v souladu s ÚP Bořitov. (...) Na základě výše uvedeného Vás žádám, o úpravu dokumentace a zapracování plošných nároků na vymezení stavby související s mimoúrovňovým křížením DS41 na k. ú. Lysice, tedy napojení etapového úseku silnice I/73 Kuřim – Lysice, včetně prostor pro dobudování MÚK na k. ú. Bořitov, dle požadavků ŘSD“. K této žádosti ŘSD předložilo pořizovateli příslušnou projektovou dokumentaci a nákres vymezení koridoru.
52. Pořizovatel v reakci na uplatnění požadavku ŘSD oznámil změnu termínu konání veřejného projednání ZÚP. Uvedl, že „na základě upozornění dotčených orgánů a následného poskytnutí nových rozvojových záměrů dopravní infrastruktury týkající se zapracování ZÚR JMK (dopis ze dne 9. 1. 2023) v souvislosti s existencí projektové dokumentace pro územní rozhodnutí stavby I/73 Bořitov – Svitávka, bylo nutné projednávané podklady upravit.“ Teprve po přepracování příslušné dokumentace se dne 20. 2. 2022 jednalo veřejné projednání návrhu ZÚP. V zápise z veřejného projednání se opětovně uvádí, že „v souvislosti s existencí projektové dokumentace pro územní rozhodnutí stavby I/73 Bořitov – Svitávka bylo nutno projednávané podklady upravit. (...) Z důvodu výměny podkladů, tzn. vystavení nové dokumentace návrhu změny, došlo k odsunutí termínu veřejného projednání na dnešek.“
53. Zastupitelstvo obce Bořitov dne 19. 6. 2023 na svém zasedání usnesením č. 12 souhlasilo s předloženým (tedy již upraveným) návrhem ZÚP a s výsledky jejího projednávání. Vydalo ZÚP formou opatření obecní povahy, která zahrnovala mimo jiné změnu „Bo 2a“ spočívající ve „vymezení koridoru dopravní infrastruktury DS41 pro silnici I/43, vymezení koridoru dopravní infrastruktury DSÚKB pro úrovňovou křižovatku Bořitov, související zrušení návrhových koridorů 56/A DS a 56/B DS a návrhových zemědělských ploch 54-P a 55-P – zrušení koridoru TK1 pro VVTL plynovod.“
54. Soud nemůže přisvědčit navrhovatelům v tom, že by absence explicitního souhlasu zastupitelstva odpůrce se změnou návrhu ZÚP v průběhu jejího pořizování (a to ještě navíc před veřejným projednáním) způsobovala nezákonnost vydaného opatření obecní povahy.
55. Ve vztahu ke „klasickému“ postupu pořizování územního plánu ve smyslu § 52 a násl. stavebního zákona zdejší soud již v rozsudku ve věci *Moravské Knínice I* vyslovil (proti tomuto závěru přitom Nejvyšší správní soud neuvedl žádné výhrady), že požadavkům stavebního zákona je dáno zadost, pokud zastupitelstvo obce rozhodne až o výsledném návrhu územního plánu. Jestliže by s provedením změny nesouhlasilo, může postupovat podle § 54 odst. 3 stavebního zákona, podle něž platí, že pokud nesouhlasí s předloženým návrhem územního plánu nebo s výsledky jeho projednání, pak 1/ vrátí předložený návrh pořizovateli se svými pokyny k úpravě a novému projednání, nebo 2/ návrh územního

plánu zamítne. Zastupitelstvo obce nemusí rozhodovat o úpravách návrhu územního plánu v průběhu jeho pořizování, neboť plně postačuje, pokud pak rozhodne o jeho vydání. Je pravdou, že v takovém případě návrh územního plánu nebude identický s obsahem schváleného zadání. To ale ani být nemusí, návrh jen musí ze schváleného zadání vycházet.

56. Dále zdejší soud v rozsudku ve věci *Malá Lhota* zdůraznil (proti čemuž se Nejvyšší správní soud opět nikterak nevyslovil), že pokud zastupitelstvo obce vydalo územní plán, je nepochybné, že souhlasilo se změnou návrhu učiněnou v průběhu jeho projednání a nelze proto zpochybňovat vůli zastupitelstva vydat územní plán v takové podobě. Pokud změny oproti původnímu zadání byly do územního plánu zavedeny ještě před veřejným projednáním, pak veřejným projednáním prošla verze územního plánu s již zavedenými změnami, a tudíž transparentnost pro veřejnost zůstala plně zachována.
57. Taktéž v rozsudku ve věci *Kuřim* zdejší soud zopakoval shora vyslovené závěry a aplikoval je také na „*zapracování logických a nutných změn majících původ v nadřazené územně plánovací dokumentaci*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2025, č. j. 3 As 274/2023-153, kterým přezkoumal tuto věc, poukázal na to, že potřeba pořídit nový návrh změny územního plánu „*nastává v situacích, kdy původní řešení je prakticky neprůchodné (nemožné, neprojednatelné – ať již z důvodů právních, např. zásadní záporné stanovisko dotčeného orgánu, nebo věcných - např. nerealizovatelnost nějakého zásadního řešení, která vyplynula z projednání)*. [...] *nelze z právních předpisů dovodit příkaz, aby návrh územního plánu (či jeho změny) byl identický s obsahem schváleného zadání; musí z něj ovšem vycházet. Ostatně stavební zákon obsahuje celou řadu procesních nástrojů, které směřují k proměňování obsahu dokumentace k územnímu plánu v čase tak, jak proces pořizování územního plánu prochází jednotlivými fázemi. Tvorba územního plánu je dynamickým procesem, tudíž se návrh územního plánu může od jeho původního zadání v rozumné míře lišit (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 10. 2022, č. j. 10 As 129/2020-50, odst. [23]). S ohledem na to bude postup, jímž se proces pořizování územního plánu (jeho změny) „vrátí na začátek“, vyhrazen relativně úzkému okruhu případů, které takový postup vyžadují, neboť výsledek projednání návrhu územního plánu způsobí faktickou nemožnost jeho přijetí. V nyní posuzované věci se však o takový případ zjevně nejednalo, neboť upravený návrh změny zbývající částí projednání prošel a odpůrce jej přijal.*“
58. V rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 176/2023-95, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*změna ÚP byla pořízena zkráceným postupem (...). Zákon žádným způsobem nezapovídá, aby spolu se záměrem, na jehož podkladě byl zahájen proces tvorby změny územního plánu, byly schváleny jeho další změny. Naopak, jak uvedl již krajský soud, proces tvorby územní dokumentace je náročný a nákladný proces, proto je naopak žádoucí, je-li více přijatých návrhů na změnu ÚP soustředěno do většího bloku.*“
59. Je třeba zdůraznit, že v projednávané věci byla ZÚP přijata zkráceným postupem pořizování změny územního plánu. Ten spočívá zejména v zásadním zkrácení procesu tím, že odpadá nutnost pořídit zadání změny, případně zprávy o uplatňování územního plánu (pokud již nebyla pořízena), společné jednání se vypouští a jeho funkci přebírá veřejné projednání. Stanoviska dotčených orgánů k návrhu změny územního plánu jsou uplatňována až v etapě veřejného projednání, případné získání stanoviska SEA a uplatnění stanoviska krajského úřadu jako nadřazeného orgánu územního plánování navazuje na veřejné projednání (srov. Fialová, Eva. § 55b [Pořízení změny územního plánu zkráceným postupem]. In: Machačková, Jana a kol. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 318.).

60. Oproti jiným kauzám projednávaným zdejším soudem (*Moravské Knínice, Malá Lhota a Kuřim*) tedy odpadá v těchto věcech obsáhle řešená polemika, zda se mělo projednávání daných územních plánů (jejich změn) vrátit do fáze před společné jednání ve smyslu § 50 odst. 2 stavebního zákona, neboť v režimu zkráceného postupu se společné jednání nekoná. Navíc zkrácený postup pořizování změny územního plánu nepřepokládá ani schvalování zadání zastupitelstvem obce (§ 47 odst. 5 stavebního zákona), a tudíž v nyní řešené věci odpadá také posuzování otázky, nakolik zastupitelstvem schválený návrh územního plánu odpovídá obsahu schváleného zadání, resp. jestli a do jaké míry z něj vychází (§ 50 odst. 1 stavebního zákona). V režimu zkráceného postupu pořizování změny územního plánu zastupitelstvo obce rozhoduje toliko o obsahu budoucí změny územního plánu (§ 55a odst. 1 stavebního zákona).
61. Podstatné je, že dle § 55b odst. 9 stavebního zákona pro zkrácený postup pořizování změny územního plánu platilo (ve své podstatě obdobně jako dle § 54 odst. 3 stavebního zákona pro „klasický“ postup), že *v případě, že zastupitelstvo obce nesouhlasí s předloženým návrhem změny územního plánu, vrátí předložený návrh pořizovateli se svými pokyny k úpravě nebo jej zamítne. Jedná-li se o podstatnou úpravu, pořizovatel projedná upravený návrh na opakovaném veřejném projednání.*
62. V posuzované věci zastupitelstvo odpůrce na svém zasedání souhlasilo s pořizovatelem předloženým návrhem ZÚP již obsahujícím dodatečné změny spočívající v doplnění koridoru dopravní infrastruktury *DSÚKB* a v tomto znění jej vydalo. I kdyby (teoreticky) zastupitelstvo obce s předloženým návrhem nesouhlasilo a vrátilo jej pořizovateli zpět k dalším úpravám, pak dle § 55b odst. 9 stavebního zákona by jediným následkem bylo to, že v případě podstatné úpravy návrhu zadání by následovalo (opakované) veřejné projednání. K doplnění koridoru *DSÚKB* do návrhu ZÚP však došlo ještě před jeho (prvním) veřejným projednáním, tudíž k jeho opakování nebyl dán žádný důvod.
63. Návrh ZÚP byl projednán zastupitelstvem a veřejnost se s ním mohla seznámit při veřejném projednání v okamžiku, kdy již zahrnoval navrhovateli sporované změny. Soud přitom zdůrazňuje, že v režimu zkráceného pořizování změny územního plánu by stejně k jinému postupu než (opakovanému) veřejnému projednání návrhu nedošlo ani v případě jeho podstatného přepracování pořizovatelem. Změna návrhu ZÚP, ke které došlo v průběhu jejího pořizování, tedy byla aprobována zákonem předvídaným způsobem. Není tudíž důvodná námitka navrhovatelů, že pořizovatel provedl změnu obsahu návrhu ZÚP bez schválení zastupitelstva obce.
64. Přisvědčit nelze ani tvrzení navrhovatelů, že ve správním spise není obsažen žádný dopis dotčeného orgánu, který by změnu návrhu ZÚP spočívající ve vymezení koridoru *DSÚKB* pro křižovátku Bořitov odůvodňoval. Soud výše obsáhle citoval z dopisu ŘSD ze dne 9. 1. 2023, který předmětný požadavek uplatňuje a současně vysvětluje důvody k němu vedoucí. O zákonnosti vymezení tohoto koridoru v ZÚP bude pojednáno níže; z hlediska kompetenčního však jeho začlenění pořizovatelem do návrhu ZÚP v procesu jeho projednávání nelze ničeho vytknout.
65. Soud proto uzavírá, že neshledal důvodným návrhový bod spočívající v tom, že ZÚP byla v průběhu jejího pořizování neoprávněně rozšířena doplněním koridoru *DSÚKB*. Z tohoto důvodu nedošlo k porušení zákona.

II.4) Rozpor ZÚP se zásadami územního rozvoje

66. Navrhovatelé též namítají, že ZÚP je v rozporu se zásadami územního rozvoje. Podle systematiky územního plánování jsou totiž koridory „krajských“ silnic (a to nejen nově trasovaných, ale i přestaveb silnic s územními změnami) územně plánovány prostřednictvím návrhových koridorů na úrovni zásad územního rozvoje krajů. Zásadní vadou ZÚP je, že pořizovatelem byl zastřen její rozpor s AZÚR. Ten spočívá v neexistenci koridoru *DSÚKB* ve vyšší územně plánovací dokumentaci. Odůvodněním souladu ZÚP s AZÚR přitom nemůže být založeno na tvrzení, že se jedná o stavbu související se záměrem *DS02 MÚK Lysice* vymezeným v AZÚR.
67. Odpůrce nesouhlasí s tím, že je ZÚP v rozporu se zásadami územního rozvoje. Nelze dle něj paušálně tvrdit, že přestavby všech již existujících krajských silnic musejí být vymezovány výhradně na úrovni zásad územního rozvoje. Není totiž podstatné klasifikační zařazení takové silnice z pohledu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Rozhodující je hledisko významnosti dané konkrétní plochy z hlediska stavebního zákona, tedy zda její význam dosahuje republikové, nadmístní či místní úrovně. V případě koridoru *DSÚKB* se nejedná o plochu, která by měla být vymezována na úrovni zásad územního rozvoje, neboť ve smyslu § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona nedosahuje nadmístního významu. Svým významem, rozsahem a využitím totiž neovlivňuje území více obcí. Tvrzení o nesouladu ZÚP se zásadami územního rozvoje navíc není věcně smysluplné, neboť navržená úrovněová křižovatka zajišťuje návaznost komunikace 43 na nižší stupně silniční infrastruktury a zajišťuje zkvalitnění dopravní obsluhy v území, na což pamatují i AZÚR.
68. Na základě shora shrnutého je dle soudu zřejmé, že mezi stranami není sporná samotná skutečnost, že koridor *DSÚKB*, který byl v průběhu pořizování doplněn do ZÚP, není upraven v zásadách územního rozvoje. AZÚR č. 1 vymezují toliko koridor *DS41*. Koridor *DSÚKB* ani jinou jemu obsahově odpovídající regulaci neobsahuje dokonce ani úplné znění zásad Jihomoravského kraje po aktualizaci č. 2.
69. Stejně tak není předmětem polemiky mezi účastníky řízení to, že území, v němž je změnou územního plánu vymezen koridor *DSÚKB*, není zásadami územního rozvoje (a to ve znění po aktualizaci č. 1 ani č. 2) jakkoli regulováno. Plocha, na níž je v ZÚP vymezen koridor *DSÚKB*, nemá v zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje žádné funkční určení.
70. Pořizovatel a odpůrce mají za to, že se v případě koridoru *DSÚKB* jedná o koridor související se záměry zahrnutými do AZÚR, jehož vymezení v ZÚP nic nebrání. Navrhovatelé se naopak domnívají, že vymezení tohoto koridoru v ZÚP, aniž by měl předlohu v AZÚR, nelze akceptovat.
71. Ze správního spisu plyne, že v ZÚP je konstatováno: „ÚP vymezuje koridor dopravní infrastruktury *DS41* pro silnici *I/43* dle ZÚR JMK a koridor dopravní infrastruktury *DSÚKB* pro úrovněovou křižovatku Bořitov jako stavbu související dle ZÚR JMK“ (str. 8).
72. Ze zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, ve znění aktualizace č. 1, se podává, že zpřesňují koridor kapacitní silnice *S43 Brno – Moravská Třebová (E461)* z politiky územního rozvoje, a to mimo jiné tím, že vymezují koridor silnice *DS02 I/43 Lysice – Sebranice*, jehož součástí je *MÚK Lysice*; dále vymezují koridor silnice *DS41 I/43 Kuřim – Lysice*, včetně souvisejících (veřejně prospěšných) staveb. Pro plánování a usměrňování územního rozvoje v koridoru *silnice I/43 Brno – Moravská Třebová (E461)* na území Jihomoravského kraje v úseku *Troubsko (D1) – Kuřim – Lysice* stanovují zásady územního rozvoje jako požadavek na uspořádání a využití území a úkol pro územní plánování mimo jiné „vytvořit územní

podmínky pro vedení silnice I/43 Brno – Moravská Třebová (E461), na území JMK v úseku Troubsko (D1) – Kuřim – Lysice“ a „vytvořit územní podmínky pro vedení dálkové tranzitní i zdrojové a cílové dopravy mezi dálnicemi D1 a D35, zajištění návazností na nižší silniční infrastrukturu a zkvalitnění obsluhy území (srov. bod 81d AZÚR).

73. Navrhovatelé ve svém návrhu tvrdí, že ZÚP je v rozporu se zásadami územního rozvoje, protože vymezuje koridor, který v nich není zahrnut. Argumentují přitom pouze tím, že koridory krajských silnic (včetně přestaveb silnic s územními změnami) musejí bez dalšího být územně plánovány na úrovni zásad územního rozvoje. Soud se však ztotožňuje s odpůrcem v tom, že kritérium toho, které koridory musejí být vymezeny v jaké konkrétní územně plánovací dokumentaci, je odlišné.
74. Podle § 36 odst. 1 věty první stavebního zákona platilo, že *zásady územního rozvoje stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření, stanoví kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití*. Podle § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona se rozumí *plochou nadmístního, popřípadě republikového významu plocha, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí, popřípadě území více krajů*.
75. V rozsudku ve věci *Moravské Knínice II* zdejší soud neshledal přezkoumávaný územní plán v rozporu s § 43 odst. 1 stavebního zákona (dle nějž záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu jen pokud to krajský úřad nevyloučí), neboť územní plán v souladu s úkoly pro územní plánování plynoucími z AZÚR zpřesňoval koridory pro trasy silnic vymezené v AZÚR. Jednalo se přitom mimo jiné, tak jako v nyní projednávané věci, o napojení koridoru *DS41* na stávající komunikace. Zdejší soud konstatoval, že „*pokud jde o navrhovatelí odkazované silnice II. a III. třídy, územní plán pouze vymezuje plochy dopravní infrastruktury tak, aby zajistil průchodnost stávajících i navrhovaných silnic územím odpůrkyně. Územní plán ovšem nevymezuje koridory pro žádné silnice nadmístního významu, se kterými by nepočítala nadřazená územně plánovací dokumentace*“ (srov. body 255-256).
76. Z grafické části ZÚP plyne, že koridor *DSÚKB* se týká v zásadě toliko této obce. Předmětná křižovatka, za účelem jejíž zamýšlené realizace byl koridor vymezen, je lokalizována v místě dosavadního křížení nynějších silnic I/43 a II/376 nacházejícího se na katastrálním území obce Bořitov. Tomu odpovídá také sdělení ŘSD, dle nějž se plánuje stavba křižovatky „*I/73 Bořitov – Svitávka*“ řešící zkapacitnění přivaděče I/43 ve stopě II/376 s křižovatkou Bořitov. Jde o napojení etapového úseku plánované komunikace 43 (pro nějž AZÚR v tomto konkrétním případě vymezuje koridor *DS41*) na nižší lokální silniční infrastrukturu na katastrálním území Bořitov. Jedná se tedy o naplnění úkolu pro územní plánování na úrovni územních plánů stanoveného v bodě 81d AZÚR.
77. Soud nedospěl k závěru, že koridor *DSÚKB* představuje koridor nadmístního významu, který by nutně musel být zakotven již v zásadách územního rozvoje. Je totiž vymezen v zásadě toliko na katastrálním území obce Bořitov a na místní úrovni územního plánování napojuje již existující nižší silniční infrastrukturu na nadmístní koridor *DS41* vymezený v AZÚR. Předmětný koridor tedy řeší toliko lokální problematiku dopravy na území jedné konkrétní obce. Soud zdůrazňuje, že plánovaná křižovatka „*I/73 Bořitov – Svitávka*“ nemá bezprostředně navazovat na budoucí komunikaci 43. Koridor *DSÚKB* tedy nebyl v ZÚP

vymezen za účelem toho, aby přímo řešil napojení dosavadní infrastruktury na pozemní komunikaci nadregionálního významu. Na plánované komunikaci 43 má být zbudována (jiná) křižovatka za účelem jejího propojení se silnicí II/376; tato se nenachází na územní obce Bořitov a je obsažena v AZÚR. Koridor *DSÚKB* tudíž s komunikací 43 souvisí pouze zprostředkovaně, neboť byl vymezen za účelem řešení až následného napojení silnicí II/376 na nynější silnici I/43.

78. Nelze akceptovat argumentaci navrhovatelů, že každá úprava týkající se i již existující „krajské“ pozemní komunikace, včetně zbudování nového křížení, musí mít svůj předobraz v zásadách územního rozvoje; v takovém případě by byl setřen rozdíl mezi podrobností územních plánů a vyšší územně plánovací dokumentace. Navrhovatelé přitom nepředkládají žádné jiné relevantní důvody, proč by koridor *DSÚKB* měl být svým charakterem nadmístního významu, jak to předpokládá § 36 odst. 1 věty první stavebního zákona. Není úlohou soudu, aby za navrhovatele tuto argumentaci domýšlel.
79. Koridor *DSÚKB* je lokalizován na území, na němž není v rámci zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje stanovena jakákoli regulace, již by mělo vymezení tohoto koridoru v ZÚP odporovat. Soud proto uzavírá, že námitka rozporu ZÚP se zásadami územního rozvoje není důvodná.

II.5) Absence SEA pro ZÚP

80. Navrhovatelé dále namítají absenci procesu posouzení vlivů na životní prostředí (dále též „SEA“) ve vztahu k ZÚP. Vycházejí z rozsudků zdejšího soudu ve věcech *Drásov* a *Moravské Knínice I*, kdy v obou případech soud shledal jejich obdobné námitky důvodnými. Nedá se dovodit, že převzetí koridoru *DS41* ze zásad územního rozvoje nemělo podléhat vyhodnocení SEA také na úrovni územního plánu. Navrhovatelé poukazují na to, že nelze pominout posuzování vlivů v situaci obsahově rozsáhlé změny územního plánu s významnými dopady na životní prostředí. V případě komunikace 43 se jedná o významnou kapacitní komunikaci, dokonce součást transevropské sítě TEN-T. Při vymezení nových návrhových koridorů v územním plánu musí být řádně provedeno posouzení z hlediska hluchnosti, znečištění ovzduší, veřejného zdraví atd., což vede k nutnosti vydat nové stanovisko SEA. Podrobnost vyhodnocení SEA totiž musí odpovídat úrovni územního plánování. Navíc pokud je na úrovni zásad územního rozvoje stanovisko SEA neúplné, pak proces vyhodnocení SEA při pořizování návazného územního plánu musí být o to podrobnější. V rámci předběžné opatrnosti by přitom mělo být při procesu SEA uváženo o nejhorší možné variantě. Pro kvantitativní hodnocení vlivů jednotlivých záměrů dopravní infrastruktury je základem dopravní modelování, které bylo v AZÚR zcela nesprávné. Navrhovatelé jsou toho názoru, že koridor komunikace 43 měl být již na úrovni zásad územního rozvoje posouzen procesem SEA tak detailně, aby bylo možno uzavřít, že záměr je proveditelný v celé své délce; v procesu územního plánování na úrovni obcí by pak byl koridor upřesněn s ohledem na posouzení SEA pro jednotlivé obce. To se ovšem nestalo. V případě ZÚP navíc nebylo stanovisko SEA vůbec pořizeno. Nadto navrhovatelé upozornili, že ZÚP byl do území obce Bořitov vložen nový koridor *DSÚKB*, který nemohl být v SEA k AZÚR vyhodnocen, neboť zde nebyl vymezen.
81. Podle odpůrce další posouzení SEA neproběhlo, protože v něm nebylo co posuzovat. Návrh ZÚP neobsahoval plochy, které by umožnily realizaci konkrétních záměrů, pro něž by se vyžadovalo posouzení vlivů na životní prostředí (EIA). Nemohlo tudíž dojít k identifikaci jiných vlivů než těch, které již identifikovaly AZÚR. Na území odpůrce se nenachází žádné

jiné zdroje znečištění, s nimiž by mohlo dojít k vytvoření kumulativních či synergických vlivů. Vliv samotných koridorů byl na krajské úrovni vyhodnocen a byla k nim navržena relevantní opatření. K požadavku na zpřesňování vymezení koridorů v AZÚR odpůrce uvádí, že již z podstaty věci při zpřesnění koridorů nemohlo dojít k identifikaci dodatečných vlivů. Zpřesnění koridorů se vykládá způsobem, že stanovený koridor lze jen zúžit, nikoliv rozšířit. V plné šíři koridoru přitom zásady územního rozvoje vlivy identifikují a vyhodnocují. Nelze vyvozovat, že by odpůrce měl povinnost provést posouzení vlivů na udržitelný rozvoj území a duplikovat tím již provedení posouzení SEA. Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) na posouzení vlivů ZÚP netrval z logického důvodu. Odbor životního prostředí krajského úřadu coby dotčený orgán se tudíž zachoval v souladu se základními zásadami správního řízení. Zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti, postupoval bez zbytečných průtahů a nevytvářel na straně odpůrce dodatečné zbytečné náklady.

82. Ze správního spisu vyplývá, že krajský úřad vydal dne 2. 12. 2022 pod č. j. JMK 171669/2022 stanovisko dle § 55a odst. 2 stavebního zákona k navrhovanému obsahu ZÚP; učinil tak tedy ještě před doplněním koridoru *DSÚKB* do návrhu ZÚP. Krajský úřad konstatoval, že jemu předložený návrh změny územního plánu nemůže mít významný vliv na žádnou evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast soustavy Natura 2000. Neuplatnil požadavek na vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Jako odůvodnění uvedl toliko následující: „*navrhovaný obsah změny č. 1 územního plánu Bořitov nestanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a není tedy předmětem posuzování ve smyslu ustanovení § 10a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*“
83. Dne 23. 2. 2023 následně vydal krajský úřad koordinované stanovisko dle § 4 odst. 7 a § 55b odst. 2 stavebního zákona. Je v něm mimo jiné zahrnuto i vyjádření z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon „č. 100/2001 Sb.“). Krajský úřad zde konstatuje, že „*jako dotčený orgán posuzování vlivů na životní prostředí příslušný dle ust. § 22 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nemá k Návrhu změny č. 1 územního plánu Bořitov žádné připomínky.*“
84. Mezi navrhovateli a odpůrcem je nesporné, že vyhodnocení SEA ve vztahu k ZÚP vůbec neproběhlo. Dále mezi účastníky řízení není sporu ani o tom, že v případě koridorů *DS41* a *DSÚKB* nejde o koncepce, které by podle § 10a odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. a jeho přílohy č. 1 obligatorně ze zákona musely podléhat vyhodnocení SEA. Navrhovatelé ostatně takto svou argumentaci nevedou; neodkazují na konkrétní položku předmětné přílohy, ze které by to vyplývalo. Z kontextu námitek navrhovatelů plyne, že implicitně připouštějí to, že krajský úřad měl prostor předvídaný § 55a odst. 2 písm. e) stavebního zákona ve svém stanovisku rozhodnout, zda měl být návrh ZÚP posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně měl možnost stanovit podrobnější požadavky podle § 10i zákona č. 100/2001 Sb. Podle navrhovatelů měl ovšem krajský úřad vyslovit, že návrh ZÚP má být posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí.
85. Jelikož v projednávané věci nebyla SEA ke ZÚP vůbec provedena, jedná se o situaci shodnou jako ve zdejším soudem řešených věcech *Moravské Knínice* a *Kuřim*. Naopak ve věcech *Malá Lhota* a *Perná* byla SEA k územnímu plánu provedena a předmětem tamějšího soudního přezkumu bylo posouzení toho, zda byla zpracována dostatečným způsobem. V nyní řešeném případě soud vychází zejména z právních závěrů, které vyslovil v rozsudku

Moravské Knínice II, které byly následně aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68.

86. Nejprve je na místě předeslat, že stanovisko krajského úřadu je jiným úkonem správního orgánu ve smyslu § 158 odst. 1 správního řádu, na který se v souladu s § 154 správního řádu přiměřeně použije § 68 odst. 3 téhož zákona v rozsahu, v jakém je jeho použití potřebné. Nedostatečné odůvodnění stanoviska, které nevyžaduje posouzení územního plánu z hlediska vlivů na životní prostředí, může vést ke zrušení územního plánu (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015-79, a ze dne 7. 1. 2010, č. j. 9 Ao 4/2009-111). Přestože správní soudy mají zachovávat určitou zdrženlivost, pokud jde o formální nedostatky územního plánu a jemu předcházejícího řízení, nelze postupovat tak, že by pořizovatel územního plánu mohl na jeho odůvodnění, resp. odůvodnění podkladových stanovisek dotčených orgánů zcela rezignovat (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 221/2015-58, či ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68, bod 28).
87. Kritéria, na jejichž základě krajský úřad při pořizování územního plánu (resp. jeho změny) posuzuje, zda stanoví požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí, obsahuje příloha č. 8 k zákonu č. 100/2001 Sb. (§ 10i odst. 2 téhož zákona).
88. Jsou jimi: 1/ Obsah koncepce, zejména s ohledem na účelnost stanovených variant řešení k dosažení sledovaných cílů koncepce; míru, v jaké koncepcí stanoví rámec pro záměry a jiné činnosti, a to buď vzhledem k jejich umístění, povaze, velikosti a provozním podmínkám nebo z hlediska požadavků na přírodní zdroje; míru, v jaké ovlivňuje jiné koncepce; význam koncepce pro začlenění požadavků na ochranu životního prostředí a veřejné zdraví, zejména s ohledem na podporu udržitelného rozvoje; vliv koncepce na udržitelný rozvoj dotčeného území (včetně sociálně-ekonomických aspektů); problémy životního prostředí a veřejného zdraví, které jsou závažné pro koncepci; význam koncepce pro implementaci požadavků vyplývajících z právních předpisů Evropského společenství týkajících se životního prostředí a veřejného zdraví (např. plány a programy v oblasti odpadového hospodářství nebo ochrany vod). 2/ Charakteristika vlivů koncepce na životní prostředí a veřejné zdraví a charakteristika dotčeného území, zejména s ohledem na: pravděpodobnost, dobu trvání, četnost a vratnost vlivu; kumulativní a synergickou povahu vlivu; přeshraniční povahu vlivu; rizika pro životní prostředí a veřejné zdraví vyplývající z provedení koncepce (např. při přírodních katastrofách, při haváriích); závažnost a rozsah vlivu (velikost území a počet obyvatel, který by mohl být pravděpodobně zasažen); důležitost a zranitelnost oblasti, která by mohla být zasažena, s ohledem na: zvláštní přírodní charakteristiku nebo kulturní dědictví, hustotu obyvatel, osídlení a míru urbanizace, překročení norem kvality životního prostředí nebo mezních hodnot, kvalitu půdy a intenzitu jejího využívání; dopady změny klimatu; dopad na oblasti nebo krajiny s uznávaným statusem ochrany na národní, komunitární nebo mezinárodní úrovni. 3/ Předpokládáný přínos posouzení koncepce ve vztahu k posouzení jiných koncepcí zpracovávaných na odlišných úrovních v téže oblasti. 4/ Vztah k jiným koncepcím či jejich změnám, včetně těch, jejichž provedení je zamýšleno, a které jsou příslušnému úřadu známy.
89. Soud se předně zabýval absencí vyhodnocení SEA **ve vztahu k vymezení koridoru DS41**, který byl převzat z AZÚR. Právě proti této změně územního plánu Bořitova směřuje většina argumentace navrhovatelů v tomto návrhovém bodě.
90. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68, bodě 32, vyslovil, že „ze zákonné úpravy zřetelně vyplývá pozitivní závaznost zásad územního rozvoje pro územní plán, tj. že územně plánovací dokumentace obce v souladu s § 43 odst. 1 a 3 stavebního

zákona zpřesňuje a rozvíjí aspekty stanovené nadřazenou územně plánovací dokumentací (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2016, č. j. 4 As 88/2016-35, č. 3475/2016 Sb. NSS). Zpracované posouzení vlivů na životní prostředí je pak v souladu s § 19 odst. 2 stavebního zákona součástí územně plánovací dokumentace; hierarchičnost daná pro celou územně plánovací dokumentaci proto a maiori ad minus platí i ve vztahu k posouzením vlivů na životní prostředí na úrovni obecní a krajské. Není tak pravda, že by posouzení vlivů na životní prostředí na obecní úrovni nemohlo obsahovat jiné informace než krajské posouzení. Naopak, posouzení vlivů na životní prostředí na úrovni územního plánu rovněž zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly, které pro ně vyplývají ze zásad územního rozvoje (pakliže jsou splněny další zákonné podmínky pro povinnost provést SEA při pořizování územního plánu).“

91. Z § 19 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že úkolem územního plánování je také posouzení vlivů územního plánování na udržitelný rozvoj území. Pro účely tohoto posouzení se zpracovává vyhodnocení těchto vlivů. Jeho součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí, ve kterém se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z územního plánu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům posuzovaných dokumentů. Náležitosti posouzení stanovuje příloha k tomuto zákonu, včetně posouzení vlivu na předmět ochrany a celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.
92. Příloha stavebního zákona označená jako *Rámcový obsah vyhodnocení vlivu politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivu koncepcí na životní prostředí (Část A vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území)* mimo jiné stanoví závazný obsah tohoto vyhodnocení, zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných. Hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, lidské zdraví, biologickou rozmanitost, faunu, flóru, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví, včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení. Dále je obsahem vyhodnocení také popis navrhovaných opatření pro předcházení, snížení nebo kompenzaci všech zjištěných nebo předpokládaných závažných záporných vlivů na životní prostředí a návrh požadavků na rozhodování ve vymezených plochách a koridorech z hlediska minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Hodnocení se pak provádí v rozsahu podrobnosti a míře konkrétnosti jakou má pořizovaná územně plánovací dokumentace, tj. v tomto případě územní plán obce (srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Drásov*, body 38-39).
93. Každý nový územní plán, resp. jeho změna, nemusejí projít procesem vyhodnocení SEA. Pokud by teoreticky územní plán nespadal do některé z kategorií v § 10a zákona č. 100/2001 Sb., pak u něj vyhodnocení SEA probíhat nemusí. Pod § 55 odst. 3 větu třetí ve spojení s § 55a odst. 2 písm. e) stavebního zákona lze zahrnout pouze ty změny územního plánu, u nichž nelze rozumně předpokládat, že by mohly mít jiné vlivy na životní prostředí, než které již podléhaly posouzení v nadřazené územně plánovací dokumentaci. Princip zamezení opakovaného posuzování vyhodnocení vlivů změny územního plánu na udržitelný rozvoj území nelze vykládat v tom smyslu, že lze vynechat zákonem a judikaturou dovozené obsahové náležitosti dotčeného posouzení (srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Drásov*, bod 43). To zkrátka musí někde v úplnosti a potřebné míře konkrétnosti proběhnout.

94. V reakci na uplatněnou obranu odpůrce tedy soud uvádí, že se v případě koridoru *DS41* sice jedná o převzetí koridoru komunikace stanovené na úrovni zásad územního rozvoje, ze stavebního zákona ale neplyne, že by v takovém případě automaticky nemělo proběhnout posouzení SEA na úrovni územního plánu v rozsahu stanoveném zákonem, resp. judikaturou (srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Drásov*, bod 43).
95. Nejvyšší správní soud přitom ve svém rozsudku ve věci *Malá Lhota* (sp. zn. 2 As 34/2024) konstatoval, že „*krajský soud činí principiálně správnou úvahu, když s odkazem na svou předcházející judikaturu (rozsudek ze dne 26. 9. 2022, č. j. 64 A 4/2022-161) dovozuje, že v rámci hodnocení SEA při pořizování územního plánu není možné mechanicky převzít hodnocení SEA provedené na úrovni zásad územního rozvoje, neboť se obecně nejedná o posuzování téhož, když při územním plánování je nezbytné zohlednit lokální vlivy vymezovaných ploch na území konkrétní obce a přijmout tomu odpovídající opatření. (...) Způsob zhodnocení negativních vlivů vyplývajících z územního plánu a reakce na ně v podobě navržení opatření k jejich předcházení, resp. zmírnění, je otázkou skutkovou a bude se z podstaty věci lišit případ od případu. Platí však, že podoba daných opatření by vždy měla odpovídat identifikovaným negativním vlivům územního plánu. Klíčová je přitom skutečnost, zda přijatá opatření představují dostatečně účinné řešení naplňující možnosti, jimiž územní plán z hlediska rozvoje řešeného území vymezením ploch a koridorů disponuje.*
96. Podle zdejšího soudu by obecně vzato bylo koncepčnější, jak ostatně uvádějí sami navrhovatelé, pokud by posouzení vlivů celé komunikace 43 mohlo proběhnout v potřebné míře konkrétnosti toliko v jednom vyhodnocení SEA jako celku. Takové vyhodnocení by mohlo být komplexnější, než pokud probíhá (nebo dokonce jako v této věci ani neproběhne) při přípravě jednotlivých územních plánů dotčených obcí, jimž může chybět ucelenější pohled. To může vést k různým odlišnostem, jež nemusí být žádoucí a mohou realizovatelnost předmětného záměru do budoucna komplikovat. AZÚR ovšem jednoznačně rozděluje úkoly v této oblasti mezi krajskou a obecní úroveň. Sama tak toto možné koncepčnější řešení vyloučila a vyhodnocení SEA v konkrétnější míře ponechala na bedrech dotčených obcí.
97. Limitem je samozřejmě § 36 odst. 3 stavebního zákona, z něž vyplývá, že vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem územnímu plánu, regulačnímu plánu nebo navazujícím rozhodnutím. Nemůže ovšem obstát argument odpůrce, že toto vyhodnocení na úrovni zásad územního rozvoje již vše relevantní posoudilo a není tu cokoliv, co by bylo ještě třeba doplnit. Nedošlo totiž k tomu, že by koridor pro komunikaci 43 (*DS41*) prošel zhodnocením ve všech relevantních obsahových bodech a v konkrétním kontextu situace v Bořitově a jeho okolí ve smyslu přílohy stavebního zákona. Soud v této souvislosti souhlasí s navrhovateli, že posouzení SEA se na krajské úrovni dostatečně a komplexně nezabývá konkrétními a specifickými vlivy komunikace 43 na území odpůrce.
98. Pokud jde o vyhodnocení SEA k AZÚR, pak v příloze č. 2a k oddílu A „Vyhodnocení vlivů AZÚR JMK na udržitelný rozvoj území“ jsou posouzeny jednotlivé záměry tzv. „Německé“ varianty komunikace 43. Význam AZÚR spočívá v řešeném území v tom, že v případě úseku *D43 Kuřim – Lysice* byly zrušeny dosavadní územní rezervy ve variantách *RDS34-A Varianta Německá (Bystrcká)* a *RDS34-B Varianta Optimalizovaná MŽP*. Pro společné jednání ve věci AZÚR byl vymezen návrhový koridor *DS41 Kuřim – Lysice* ve variantách *DS41-A (D43, dálniční)* a *DS41-B (I/43 silniční)* v německé (bystrcké) stopě. Po společném jednání

byla v dokumentaci ponechána toliko varianta silniční I/43 (koridor *DS41-B* byl přejmenován na *DS41*), ostatní varianty byly vypuštěny.

99. Příloha č. 2a vyhodnocení SEA se variantou *DS41-B* zabývá na str. 90-98. Obecně uvádí, že tato varianta přímo a záporně ovlivní ovzduší, obyvatelstvo, lidské zdraví, biologickou rozmanitost, faunu, floru, zemědělský půdní fond, pozemky určené k plnění funkce lesa, horninové prostředí, podzemní a povrchové vody, hmotné statky, kulturní dědictví i krajinu dotčených obcí (str. 91). Konkrétně k obci Bořitov sice zmiňuje přímý, dlouhodobý, trvalý a kladný vliv ve vztahu k ovzduší, obyvatelstvu a lidskému zdraví. Pokud jde o ostatní posuzovaná kritéria, k obci Bořitov ovšem nejsou uvedeny žádné konkrétní informace.
100. Krajská SEA tedy nijak nevysvětluje, zda a případně jak intenzivně se daný záměr projeví na biologickou rozmanitost, faunu, floru, zemědělský půdní fond, pozemky určené k plnění funkce lesa, horninové prostředí, podzemní a povrchové vody, hmotné statky, kulturní dědictví i krajinu Bořitova. Navíc je nutno zdůraznit, že vyhodnocení SEA současně konstatuje sekundární, dlouhodobý, trvalý a záporný vliv spočívající v přímém napojení *DS41* na jiné vymezené koridory, což vytvoří riziko navýšení dopravy na silnicích nižších tříd se souvisejícím nárůstem imisní zátěže; pozitivní vlivy převáží pouze v případě realizace navržených opatření. Nic dalšího konkrétně a adresně týkající se území odpůrce příloha č. 2a k AZÚR neuvádí. Z vyhodnocení SEA na krajské úrovni tedy není dostatečně známo konkrétní posouzení všech vlivů koridoru pro komunikaci 43 na Bořitov.
101. Soud akcentuje, že se nejedná o opakované posuzování téhož, jak namítá odpůrce. Naopak posouzení SEA vzniklé na krajské úrovni i sama AZÚR některá témata viditelně ponechaly pro posouzení v místním kontextu jednotlivých dotčených obcí, tedy i včetně odpůrce. V tomto ohledu považuje soud za podstatné, že na vyhodnocení SEA na úrovni územních plánů obsahově směřují některé úkoly plynoucí z AZÚR. Ty u koridoru *DS41* požadují „zpřesnit a vymežit koridor *DS41* s ohledem na minimalizaci případně vyloučení vlivů na PP Krkatá Bába, PR Obůrky – Třeštnec a jejich ochranná pásma a ochranné pásmo PP Čtvrtky za Bořím, zajištění dostatečné prostupnosti silničního tělesa pro živočichy, zachování skladebných funkcí prvků ÚSES, minimalizaci rozsahu záboru ZPF a PUPFL, minimalizaci vlivů na ochranné pásmo vodních zdrojů II. stupně, odtokové poměry a čistotu povrchových vod, minimalizaci vlivů na krajinný ráz a zachování průchodnosti krajiny. Minimalizovat zásah silnice do prostoru PP Krkatá Bába formou přemostění“ [srov. bod 81d písm. f) AZÚR] a dále „zpřesnit a vymežit koridor *DS41* s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, s ohledem na potřebu protihlukových opatření (např. protihlukové stěny, zemní valy) a na snížení imisních příspěvků komunikace (např. vegetační bariéry, ozelenění), s ohledem na zmírnění pohledového působení komunikace (např. vegetační bariéry, překrytí, ozelenění). Zajistit územní podmínky pro zachování či nahrazení stávající průchodnosti územím“ [srov. bod 81d písm. h) AZÚR].
102. Ve světle rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věcech *Moravské Knínice* a *Kuřim* je rozhodující, že odpůrce, pořizovatel ani krajský úřad přiléhavě a přesvědčivě nevysvětlují, proč by posouzení vlivů ZÚP na životní prostředí nemělo proběhnout i na úrovni územního plánu. Neuvádějí, kde přesně byl při přípravě ZÚP zohledněn požadavek minimalizace vlivů a dopadů koridoru pro komunikaci 43. Požadavky AZÚR míří na valnou většinu kritérií obsažených v příloze č. 8 k zákonu č. 100/2001 Sb., s nimiž bylo nutné pracovat při hodnocení, zda je vyhodnocení SEA k ZÚP potřeba. Posouzení SEA pro AZÚR přitom na žádný z aspektů v potřebném detailu nepamatovalo. Mnohá potřebná témata nebyla v posouzení SEA na krajské úrovni posouzena vůbec; lze proto mít proto vážné pochybnosti, zda odpůrce ve skutečnosti splnil požadavek na lokalizované posouzení vlivů,

jak ho vyžaduje judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644, č. 2106/2010 Sb. NSS).

103. Krajský úřad je sice příslušným k tomu, aby ve svém stanovisku [§ 55a odst. 2 písm. e) ve spojení s § 55a odst. 3 stavebního zákona] uvedl, zda má být návrh změny územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí. Rozhodně ale nemůže bez náležitého odůvodnění a vysvětlení „přebít“ obsah zásad územního rozvoje a stanovit, že vyhodnocení SEA není potřeba, pokud by se z nich dal dovozovat opak. Odporovalo by to § 36 odst. 5 stavebního zákona, podle nějž jsou zásady územního rozvoje závazné pro pořizování i vydávání územních plánů, ale i § 43 odst. 3 stavebního zákona, podle nějž územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje. Tato dvě ustanovení je navíc třeba číst ve spojení s výše citovaným § 19 odst. 2 stavebního zákona, podle nějž je úkolem územního plánování také posouzení vlivů územního plánování na udržitelný rozvoj území (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 82-97).
104. V projednávané věci stanovisko krajského úřadu ze dne 2. 12. 2022, č. j. JMK 171669/2022, žádné individualizované a přezkoumatelné odůvodnění neobsahuje. Krajský úřad toliko lakonicky konstatuje, že ZÚP nestanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb.; toto však nikdo nepochybně. Předmětné stanovisko se ovšem vůbec nezaobírá posouzením jednotlivých kritérií obsažených v příloze č. 8 k danému zákonu.
105. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 23. 3. 2023, č. j. 6 As 319/2021-111, v rámci predestinace obecných principů pro posouzení námítky neprovedení SEA uvedl, že „podle § 10i odst. 2 věty poslední zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, při pořizování územního plánu stanoví orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 k tomuto zákonu případný požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Při pořizování územního plánu tedy není provedení SEA stanoveno. Příslušný orgán kraje může rozhodnout, že posouzení není potřebné.“ V dané věci však krajský úřad odkázal na konkrétní kritéria uvedená v příloze č. 8 zákona č. 100/2001 Sb. a zohlednil také již provedené vyhodnocení SEA v rámci AZÚR. V nyní projednávané věci však stanovisko ani následné koordinované stanovisko krajského úřadu neobsahují žádné odůvodnění, proč nebude posouzení SEA požadováno. Další odlišností je, že ve věci řešené citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu krajský úřad rozhodoval poté, co SEA zpracovaná na krajské úrovni nezjistila významné negativní vlivy na životní prostředí. Takový závěr z vyhodnocení SEA k AZÚR ve vztahu ke koridorům pro komunikaci 43 neplyne. Naopak soud znovu opakuje, že AZÚR identifikují mnoho dopadů na životní prostředí, které bylo třeba při přijímání územních plánů dotčených obcí zohlednit, což krajský úřad nevzal v potaz.
106. Pokud jde o koridor *DSÚKB*, krajský soud zdůrazňuje, že tento byl v ZÚP vymezen, aniž by byl převzat z AZÚR. Krajská SEA tudíž logicky dopady tohoto záměru na životní prostředí nemohla vůbec neposuzovat. To je ostatně mezi účastníky řízení nesporné. Za této situace je však neakceptovatelné, že se krajský úřad ve svých stanoviscích vůbec nezabývá tím, zda s ohledem na kritéria obsažená v příloze č. 8 k zákonu č. 100/2001 Sb. nebylo na místě ZÚP fakultativně podrobit zkoumání vlivů na životní prostředí právě kvůli vymezení koridoru *DSÚKB*, který doposud nebyl v tomto ohledu posuzován. V daném případě se totiž nemůže uplatnit ani shora vyvrácená argumentace odpůrce, že SEA pro ZÚP je nadbytečná, neboť ve vztahu k přejímanému koridoru již byla provedena v rámci AZÚR a vše podstatné již bylo posouzeno.

107. Současně je třeba poukázat na to, že stanovisko krajského úřadu ze dne 2. 12. 2022, č. j. JMK 171669/2022, nepožadující u ZÚP posouzení vlivů na životní prostředí, bylo vydáno ještě předtím, než byl do návrhu ZÚP zahrnut koridor *DSÚKB*. Ve vztahu k vymezení této plochy je tedy v pořadí první stanovisko krajského úřadu zcela irelevantní. Následné koordinované stanovisko krajského úřadu ze dne 23. 2. 2023 pouze bez dalšího konstatuje, že krajský úřad nemá k návrhu ZÚP (čili i k neprovedení posouzení SEA) žádné výhrady; jakékoli bližší odůvodnění absentuje. Nelze proto seznat důvody, které k tomu krajský úřad vedly.
108. **Ve vztahu k oběma koridorům** tudíž soud shrnuje, že v ZÚP, jejím odůvodnění, stanoviscích krajského úřadu ani ve vyjádření odpůrce neshledal dostatečné vysvětlení, jež by s ohledem na vše výše uvedené přezkoumatelně ospravedlňovalo postup odpůrce, který v ZÚP vymezil koridory *DS41* a *DSÚKB*, aniž by si k tomu nechal vyhotovit vyhodnocení SEA. Krajský úřad ani odpůrce nenabídli soudu jakékoliv důvody, které by rozptýlily jím identifikované pochybnosti (plynoucí z uplatněných návrhových bodů) o tom, zda mělo vyhodnocení SEA proběhnout.
109. Soud proto uzavírá, že shledal nedostatečným (či spíše zcela absentujícím) odůvodnění toho, proč k návrhu ZÚP nebylo zpracováno posouzení vlivů na životní prostředí. Ve vztahu ke koridoru *DS41* je SEA k AZÚR značně obecná a nepojednává o možném ovlivnění všech relevantních složek; AZÚR přitom pro úroveň územního plánování stanoví určité úkoly, jejichž splnění a vliv na životní prostředí nebyl vyhodnocen. Koridor *DSÚKB* nebyl doposud z hlediska vlivu na životní prostředí nikdy posouzen. Krajský úřad ve svém stanovisku ani následném koordinovaném stanovisku vůbec nepracoval s rozhodnými kritérii vymezenými v příloze č. 8 k zákonu č. 100/2001 Sb. a těmito se ve vztahu k předmětným koridorům nezabýval. Z těchto důvodů soud napadené opatření obecné povahy v části vymezení daných koridorů zrušil.
110. Nyní bude na krajském úřadu, aby se opětovně zabýval tím, zda má být provedeno vyhodnocení SEA pro vymezení koridorů *DS41* a *DSÚKB* v ZÚP. Svůj výsledný úsudek bude muset krajský úřad především (s ohledem na vše, co soud shora vyslovil) přezkoumatelně odůvodnit.
111. Krajský soud zdůrazňuje, že tímto svým závěrem plně respektuje právní názor vyslovený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ve věcech *Moravské Knínice I* a *Kuřim*. Ve shora učiněném posouzení zachovává roli krajského úřadu, která je mu svěřena § 55a odst. 2 písm. e) ve spojení s § 55a odst. 3 stavebního zákona [v režimu klasického procesu pořizování změn územního plánu § 47 odst. 3 stavebního zákona]. Soud vychází z toho, že je to právě krajský úřad, který má určit, zda má vyhodnocení SEA proběhnout. Tento závěr soud sám místo něj nečiní a výše pouze v návaznosti na uplatněné návrhové body poukazuje na relevantní faktory, který by na rozhodnutí o (ne)provedení vyhodnocení SEA měly dopadat (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 100-106; toto rozhodnutí Nejvyšší správní soud shledal souladným s jeho dřívější judikaturou, srov. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68).
112. Zjištěná nezákonnost přitom dosahuje vysoké intenzity. Soud opakuje, že tu ve výsledku chybí patřičná odpověď na otázku, zda mělo proběhnout posouzení konkrétních a specifických vlivů komunikace 43 na území a obyvatelstvo odpůrce, a to jak stávajících, tak předpokládaných. Současně nejde o neproporcionální zásah do ústavně garantovaného práva na samosprávu. Při porovnání hrozeb pro mnohé zájmy na ochraně životního

prostředí, které stojí na pozadí nutnosti řádně posoudit, zda provést vyhodnocení SEA, podle soudu tyto zájmy převáží nad právem odpůrce na samosprávu, které se požadavkem na řádné posouzení, zda provést vyhodnocení SEA, omezuje jen mírně. Má to sice za následek zrušení dotčených ploch dopravní infrastruktury; to je ale adekvátním následkem závažného pochybení, ke kterému zde kvůli popsáním vadám došlo.

113. Sám odpůrce totiž při schvalování ZÚP v rámci své samosprávy nemohl kvůli chybějícímu odůvodnění, zda provést vyhodnocení SEA, nalézt spravedlivou rovnováhu mezi všemi střetávajícími se zájmy, včetně zájmů environmentálních. Jak zdůrazňuje ve své judikatuře Evropský soud pro lidská práva, rozhodovací proces veřejné moci týkající se složitých otázek, jako jsou otázky týkající se politiky životního prostředí, musí nutně zahrnovat příslušná šetření a studie, aby orgány mohly nalézt spravedlivou rovnováhu mezi různými protichůdnými zájmy. To sice neznamená, že rozhodnutí lze přijmout pouze tehdy, pokud jsou k dispozici komplexní a měřitelné údaje týkající se každého aspektu záležitosti, o níž se má rozhodnout. Důležité ale je, aby bylo možné předem předvídat a vyhodnotit účinky činností, které by mohly poškodit životní prostředí, a tím porušit práva jednotlivců [viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 2. 2012 ve věci *Hardy a Maile proti Spojenému království*, č. 31965/07, § 220; či rozsudek velkého senátu téhož soudu ze dne 9. 4. 2024 ve věci *Verein Klimaseniorinnen Schweiz a ostatní proti Švýcarsku*, č. 53600/20, § 539 (c)]. To z výše opakovaně vysvětlených důvodů v této věci možné není, pokud náležité posouzení, zda provést vyhodnocení SEA, úplně chybělo. O to nutnější bylo, aby soud zasáhl (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 107-109).
114. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2025, č. j. 3 As 267/2024-68, bodě 36, dospěl k závěru, že postup zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II* neshledal v rozporu se zásadou zdrženlivosti. „*Pochybení, spočívající v neprovedení posouzení vlivů na životní prostředí, aniž by byl tento závěr přezkoumatelně odůvodněn, lze považovat za porušení zákona v intenzitě zpochybňující zákonnost napadeného územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013-36).*“

II.6) Nesprávný postup KHS

115. Navrhovatelé dále namítají, že postup Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje (dále též „KHS“) byl natolik vadný, že nedošlo k nezbytné ochraně veřejných zájmů, čímž došlo k zásahu do jejich práv, zejména práva na příznivé životní prostředí. KHS rezignovala na svoji povinnost dotčeného orgánu, když dovolila ZÚP. Postupovala formalisticky a šablonovitě, přičemž nezohlednila specifika posuzované situace.
116. Odpůrce má za to, že KHS nebyla nečinná a odkázal na rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice*, s nímž se zcela ztotožňuje.
117. Ze správního spisu vyplývá, že KHS vydala dne 24. 1. 2023 pod č. j. KHSJM 05329/2023/BK/HOK, souhlasné stanovisko k veřejnému projednávání návrhu ZÚP. Nutno zdůraznit, že tomu tak bylo již po doplnění návrhu ZÚP a vymezení koridoru DSÚKB. KHS konstatovala, že „*po zhodnocení souladu předložených podkladů s požadavky předpisů v oblasti veřejného zdraví s návrhem změny č. 1 územního plánu Bořitov pořizované zkráceným způsobem souhlasí.*“ Vyslovila, že „*za předpokladu důsledného respektování a splnění podmínek na ochranu veřejného zdraví je předpoklad pro naplnění cílů územního plánování vyplývajících z § 18 stavebního zákona, a to m. j. vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní*

prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Splnění těchto podmínek by mělo zamezit nevhodnému umístování záměrů a umožnit koncepční urbanistické řešení a ochranu veřejného zdraví.“

118. Následně dne 9. 5. 2023 vydala KHS pod č. j. KHSJM 26758/2023/BK/HOK, stanovisko k návrhu rozhodnutí o námitkách a vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu ZÚP. V něm konstatovala, že *„pořizovatel vyhodnotil připomínky ve spolupráci s určeným zastupitelem se závěrem, že připomínkám nebude vyhověno“*.
119. KHS jako dotčený orgán státní správy má plnit své povinnosti spočívající mimo jiné i ve vydávání stanovisek k projednávaným územním plánům, resp. jejich změnám. Podle krajského soudu však nelze uzavřít, že by KHS byla v projednávané věci nečinnou. KHS podávala průběžně stanoviska, která se však zdají navrhovatelům nedostatečná. Ač lze jistě připustit, že tato stanoviska nebyla příliš konkrétní a detailní, vyplynul z nich základní postoj KHS, tedy že uděluje své souhlasné stanovisko se ZÚP. Rovněž je z nich zřejmé, že KHS počítá s podrobnějším posuzováním v budoucnosti, a to s ohledem na podrobnější dokumentaci pro provedení stavby komunikace 43. V procesu, jakým je přijímání územního plánu, totiž ani nelze očekávat velmi podrobná stanoviska dotčených orgánů, a to s ohledem na stupeň územního plánování. Nelze proto konstatovat, že by KHS zcela rezignovala na své povinnosti.
120. K témuž závěru dospěl zdejší soud také v rozsudku *Moravské Knínice II*, bod 130, když ve vztahu k činnosti KHS ve skutkově obdobné situaci vyslovil, že *„pokud jde o obsah vyjádření k návrhu zadání územního plánu nebo obsah souhlasného stanoviska k návrhu územního plánu pro společné jednání, mohla být detailnější či konkrétnější. Nicméně jde o názory vyjádřené v počátku procesu přijímání územního plánu. V určité minimální míře odpovídající této počáteční fázi z nich postoj krajské hygienické stanice plyne (...) Zásah do územního plánu kvůli nedostatkům vyjádření dotčeného orgánu k návrhu zadání či stanoviska k návrhu územního plánu pro společné jednání by mohly odůvodnit jen jejich mimořádně závažné vady. Důsledkem by totiž muselo být vrácení celé věci do těchto počátečních fází přijímání územního plánu. Musel by existovat natolik silný důvod nebo vada nenapravitelná v pozdějších fázích řízení, aby to bylo vůbec procesně hospodárné“* (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Kuřim*, bod 64).
121. Navíc je třeba akcentovat, že KHS vydala své stanovisko k návrhu ZÚP již v okamžiku, kdy v něm byla zahrnuta úprava spočívající v doplnění koridoru *DSÚKB*; je tedy logické, že souhlasné stanovisko se vztahuje taktéž k vymezení této plochy. Není proto důvodná argumentace navrhovatelů brojící proti tomu, že ze strany KHS nebyla reflektována změna návrhu ZÚP, k níž v průběhu jejího pořizování došlo. Navrhovatelé nadto v zásadě brojí především proti tomu, že KHS akceptovala neprovedení SEA k ZÚP. Touto otázkou se však již soud zabýval shora a dospěl k závěru o pochybení krajského úřadu ohledně nedostatečného odůvodnění neprovedení SEA na úrovni územního plánu. Ve vztahu ke KHS je nadbytečné tuto otázku řešit duplicitně.
122. Taktéž navrhovateli namítaná absence komplexního vyhodnocení hlučnosti spíše souvisí s chybějícím stanoviskem SEA. Podle soudu by v projednávaném případě bylo zcela dostačující, pokud by proběhlo plnohodnotné vyhodnocení SEA k ZÚP, na jehož závěry by se v takovém případě mohla odvolat i KHS.
123. Podstatné ovšem je, zda obsahové nedostatky stanovisek KHS odůvodňují derogační zásah do ZÚP. Krajský soud se domnívá, že nikoliv. Ačkoliv stanoviska KHS nebyla obsahově

vyčerpávající, nelze konstatovat, že tato skutečnost způsobuje nezákonnost ZÚP. Nedostatky posouzení totiž lze napravit v pozdějších fázích územního plánování a následná stanoviska vyhotovit podrobněji (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, body 64-66). Návrhový bod brojící proti nečinnosti KHS tudíž soud neshledal důvodným.

II.7) Povinnost provést akustické plánování

124. Navrhovatelé rovněž namítají, že v rámci vyhodnocení SEA bylo nutné provést vyhodnocení vlivů komunikace 43 z hlediska hlučnosti z dopravy; jedná se o tzv. „akustické plánování“, které nelze odkládat do procesů územního a stavebního řízení. Ve věci jsou závazné směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/49/ES o hodnocení a řízení hluku ve venkovním prostředí (dále též „směrnice o hodnocení hlučnosti“) a dále směrnice 2015/996 o stanovení společných metod hodnocení hluku podle směrnice o hodnocení hlučnosti (dále též „směrnice o společných metodách“). Česká republika však nenaplnila svůj závazek plynoucí z této úpravy, protože se lze přímo dovolávat ustanovení obou směrnic, tedy i provádění „akustického plánování“ pro územní plánování. K akustickému plánování v případě ZÚP ani AZÚR nedošlo. AZÚR proto nemůže být použitelným podkladem. Pro ZÚP nebyla hlučnost způsobená komunikací 43 v obytné zástavbě odpůrce nijak posouzena, což odporuje evropské legislativě. Bez řádného posouzení SEA, jehož součástí mělo být i hodnocení hlučnosti, je ZÚP nezákonná.
125. Podle navrhovatelů je nesprávný názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021 a v rozsudku ve věci *Drásov*. V nich soud konstatoval, že směrnice o hodnocení hlučnosti dopadá na územní plánování, ale lze používat i jiné indikátory hlučnosti než „Lden“ a „Lnigt“. To by však předpokládalo zakotvení této možnosti do právního předpisu, který by je stanovil; k tomu v České republice nedošlo. Je tedy nepřípustné, aby část tohoto procesu probíhala bez opory v právním předpisu. Pokud by soud s tímto výkladem nesouhlasil, pak navrhovatelé navrhuji, aby podal předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie (dále též „SDEU“). V ní by se zeptal, zda členský stát může při akustickém plánování ve smyslu čl. 3 písm. u) ve spojení s čl. 5 odst. 3 směrnice o hodnocení s odkazem použít jiné hlukové indikátory než „Lden“ a „Lnigt“, aniž by tuto možnost zakotvil v právním předpise.
126. Odpůrce konstatuje, že k dalšímu posuzování koridorů převzatých z AZÚR již dojít nemuselo. Stran směrnice o hodnocení hlučnosti uvádí, že se ztotožňuje s názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021. Podrobnější vyhodnocení záměru proběhne v rámci umisťování stavby, a to na podkladě projektové dokumentace, z níž bude patrné, kde přesně v rámci koridoru bude záměr realizován; bude z něj patrné usazení záměru do terénního profilu a také to, jaká protihluková opatření budou se záměrem realizována, aby mohl být zkolaudován a uveden do trvalého provozu. Položení předběžné otázky SDEU odpůrce nepovažuje za důvodné, neboť k provedení akustického plánování při přijímání ZÚP nemělo vůbec dojít.
127. Při posouzení této námítky soud pro přehlednost upřesňuje, že ji lze obsahově rozdělit do dvou částí: a) zda mělo v nyní projednávané věci proběhnout hodnocení hlučnosti, b) jak má takové hodnocení probíhat ve světle unijní úpravy. Pokud jde o první část, pak lze odkázat na pasáž tohoto rozsudku týkající se otázky nutnosti provést vyhodnocení SEA. Jestliže by toto mělo proběhnout (což bude muset znova posoudit krajský úřad), pak by součástí

vyhodnocení SEA mělo být i hodnocení hlučnosti coby jednoho z vlivů, které bylo třeba na konkrétnější úrovni územního plánu posoudit.

128. Neobstojí přitom argumentace odpůrce, že podrobnější vyhodnocení jednotlivých záměrů proběhne až při umísťování staveb na podkladě projektové dokumentace. V souladu s § 10a odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. platí, že posuzování vlivů záměru na životní prostředí nenahrazuje posuzování vlivů koncepce na životní prostředí. Jestliže by tedy došlo k posouzení hlučnosti ve světle zde aplikovaného unijního práva až ve vztahu ke konkrétním záměrům, pak by se dalo pochybovat, zda se v takovém případě naplní požadavky směrnice o hodnocení hlučnosti, která v čl. 3 písm. u) definuje akustické plánování jako *řízení postupu při vytváření budoucí akustické situace pomocí plánovaných opatření v rámci územního plánování*. Je navíc dle soudu vždy lepší, pokud se povolovací řízení může opírat o specifitější regulativy v územním plánu. Zde by mohlo vycházet jen z úpravy na úrovni AZÚR, které ovšem nedosahují potřebné míry konkrétnosti.
129. Je však otázkou do budoucna, zda vůbec a případně jak konkrétně toto posouzení v rámci vyhodnocení SEA proběhne a jaké indikátory se při tom použijí. Soud by se těmto návrhovým bodům proto nyní nemusel podrobněji věnovat.
130. Považuje však za vhodné alespoň krátce vysvětlit, že neshledává důvody pro odchýlení se od právního názoru vyjádřeného ve svém rozsudku sp. zn. 67 A 10/2021. Směrnice o hodnocení hlučnosti nepochybně na problematiku posuzování hlučnosti a akustického plánování v této věci dopadá. Podle jejího čl. 1 odst. 2 je totiž jedním z jejích cílů poskytnout základ pro přípravu opatření Evropské unie ke snížení hluku vyzařovaného velkými zdroji, zejména silničními vozidly a infrastrukturou. Směrnice o hodnocení hlučnosti se vztahuje na hluk ve venkovním prostředí, kterému čelí lidé zejména v zastavěných oblastech nebo v tichých oblastech aglomerací, v tichých oblastech ve volné krajině, v blízkosti škol, nemocnic a jiných citlivých budov nebo oblastí (srov. čl. 2 odst. 2 směrnice o hodnocení hlučnosti).
131. Hlukové indikátory se podle čl. 5 směrnice o hodnocení hlučnosti (resp. její přílohy I) použijí pro přípravu a revize strategických a hlukových map podle čl. 7 této směrnice. Kromě toho lze pro zvláštní případy ve smyslu přílohy I bodu 3 použít také doplňkové hlukové indikátory. Směrnice o hodnocení hlučnosti pak jednoznačně stanoví, že pro účely akustického plánování a vymezení hlukových zón lze podle čl. 5 odst. 3 používat i jiné indikátory než „Lden“ a „Lnight“. Pod akustické plánování podle směrnice o hodnocení hlučnosti lze podle jejího čl. 3 odst. u) zahrnout také problematiku územního plánu. Ve smyslu zmíněného čl. 5 odst. 3 však nebylo nutné používat výlučně indikátory „Lden“ a „Lnight“, jejichž metody hodnocení vymezuje příloha směrnice o společných metodách. Nebylo tedy nutné, aby tuzemská právní úprava pro účely zásad územního rozvoje upravovala indikátory a jejich hodnocení shodně se směrnicí o hodnocení a řízení hluku.
132. Pokud navrhovatelé namítají, že jiné indikátory než „Lden“ a „Lnight“ musí zakotvovat obecně závazný právní předpis, pak soud konstatuje, že takový požadavek z relevantní právní úpravy neplyne. Unijní právo ho v čl. 5 odst. 3 směrnice o hodnocení hlučnosti ani nikde jinde nestanoví. Nechává na úvaze členských států, jak konkrétně tuto alternativu k uvedeným dvěma indikátorům provedou. Ostatně ani sami navrhovatelé přesvědčivě nezdůvodňují, proč by jiné než směrnice indikátory musely být stanoveny v obecně závazném právním předpisu.

133. S ohledem na důvodnost té části návrhového bodu, který poukazuje na neprovedení posouzení hlučnosti, u něhož je třeba ještě řádně posoudit, zda k němu bude muset v budoucnu dojít, soud neshledal důvod, proč v této věci podávat předběžnou otázku SDEU. K té by hypoteticky mohl být důvod až tehdy, pokud dané posouzení proběhne (není přitom nyní jisté, jaké indikátory se použijí) a povede k zásahu do práv navrhovatelů, kteří posléze vznesou argumentaci, jež by v dané otázce, kterou soud nyní považuje za jasnou (*acte clair*), vedla k pochybnostem o výkladu unijního práva (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 143-149; dále rozsudek ve věci *Malá Lhota*, body 71-75).

II.8) Neposouzení vícero variant

134. V rámci tohoto návrhového bodu navrhovatelé namítají, že při pořizování ZÚP mělo být posouzeno více variant, neboť v úkolech vymezených v AZÚR pro územní plány bylo pro komunikaci 43 mimo jiné požadováno, aby došlo k minimalizaci dopadů daného záměru. To vyžaduje, aby bylo posouzeno více variant a byla vybrána ta, která vlivy minimalizuje. Bez posouzení více variant nelze dospět k přezkoumatelnému závěru o tom, že zvolená varianta (tj. *DS41*) podmínku minimalizace splňuje. Vyhodnocení pouze invariantního řešení je v rozporu s čl. 1 a čl. 5 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí.
135. Odpůrce uvádí, že neměl možnost vybírat varianty trasování předmětného koridoru svým území, neboť byl stanoven v AZÚR. Odmítá tvrzení navrhovatele, že by plocha koridoru byla hypertrofovaná. Naopak jeho šířka umožňuje samotný projekt dopravní stavby umístit do území tak, aby ve spojení s doprovodnými stavbami co možná nejméně zatěžoval okolí. Na straně odpůrce neexistovala jiná možná varianta než převzetí koridorů z AZÚR. Další zúžení by dopředu limitovalo prostor pro umístění dopravních staveb, bez zhodnocení případných stavebních odchylek, které nelze ve fázi územního plánování předvídat. Konkrétní podoba záměrů bude řešena v navazujících podrobných dokumentacích (především v územním řízení), kde budou dále naplňovány úkoly stanovené v zásadách územního rozvoje pro územní plánování.
136. Navrhovatelé se touto námitkou domáhají toho, aby při přijímání ZÚP proběhlo posouzení vícero variant koridoru *DS41*, a to konkrétně v rámci vyhodnocení SEA. O koridoru *DSÚKB* navrhovatelé v tomto návrhovém bodu nepojednávají. Hlavním problémem projednávané věci, který vedl k zásahu do práv navrhovatelů, je ovšem to, že nebylo přezkoumatelným způsobem postaveno na jisto, zda má vyhodnocení SEA pro napadené koridory vůbec proběhnout. Je tedy otázkou do budoucna, zda toto proběhne a jakou případnou podobu bude mít podrobnější vyhodnocení SEA, jež se zaměří na konkrétní situaci Bořitova. K odstranění řady navrhovateli tvrzených pochybení může po zrušení napadené části územního plánu ještě hypoteticky dojít. Pokud však vyhodnocení SEA neproběhlo a současně je stále otevřené, zda to tak bylo správně, pak soud může odpůrci nyní jen stěží vytýkat, jak (ne)mělo proběhnout v konkrétní otázce posuzování variant. Námitky navrhovatelů proto mají lehce akademickou povahu, přesto se k nim soud stručně vyjádří.
137. Soud není toho názoru, že by jen ze slova „minimalizace“ vlivů mělo plynout, že musí proběhnout posuzování variant. Spíše z toho lze dovozovat, že bylo třeba v návaznosti na provedené vyhodnocení SEA pamatovat např. na kompenzační a jiná opatření zmírňující dopad koridoru na životní prostředí. Požadavek na variantní posouzení, jakého se domáhají navrhovatelé, pak nelze dovodit ani odjinud. Jiná varianta ostatně nepřichází v úvahu, což

plyne z toho, že koridor *DS41* je jednoznačně vymezený v AZÚR. Otázka, jak územní plán daný koridor zpřesní, přitom podle soudu vůbec není otázkou posuzování jeho variant. Případné vyhodnocení SEA a jeho výsledky se samozřejmě mohou promítnout do výsledné podoby koridoru v ZÚP, stejně jako případné námítky dotčených osob. Ani to ale podle soudu není *stricto sensu* posuzováním jeho variant. Variantu lze chápat jen jako alternativní vedení komunikace, o což šlo na úrovni AZÚR (Bystrcká vs. Bítýšská varianta I/43). Argumentace navrhovatelů se proto s takto pojímaným posuzováním variant mívá (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 162-163).

138. Dále lze poukázat na to, že dle grafické části ZÚP je plocha koridoru *DS41* v katastrálním území obce Bořitov, v níž teoreticky může být umístěna komunikace 43, velmi omezená, spíše toliko marginální; jedná se o dotčení dvou západních výběžků území odpůrce. Pokud navrhovatelé plédují za jiné vedení tohoto koridoru na území obce Bořitov, pak ovšem není zřejmé, o jakou konkrétní trasu se jedná. Jedině snad, že by dle nich nemělo k vymezení předmětného koridoru v rámci ZÚP vůbec dojít; tím by ale nebyly splněny úkoly vyplývající z AZÚR, z nichž povinnost stanovit tento koridor pro komunikaci 43 jednoznačně vyplývá (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, bod 78).
139. Návrhový bod spočívající v tom, že při pořizování ZÚP nebyla do územního plánování vnesena problematika výběru vícero variant, tedy není důvodný.

II.9) Nenaplnění úkolů pro územní plánování z AZÚR

140. Navrhovatelé dále namítají, že v ZÚP nebyly splněny úkoly pro územní plánování vyplývající z AZÚR. Specifikovali, které konkrétní úkoly územního plánování dle nich nebyly řádně provedeny, odkázali na bod 81d písm. a), b) d), h) AZÚR.
141. K bodu 81d písm. a) a h) AZÚR odpůrce uvádí, že konkrétní opatření mají být řešena až v navazujících podrobných dokumentacích, a to především v územním nebo společném řízení; koridor *DS41* tak nemusel být odpůrcem vymezen se zmírňovacími opatřeními. Úkoly dle bodu 81d písm. b) a d) AZÚR pak vyžadují, aby byl koridor vymezen s ohledem buďto na zajištění optimalizace trasy či na minimalizaci vlivů. Konkrétní trasování dopravní stavby je předmětem navazujících řízení, a proto je třeba předmětné úkoly pro územní plánování vykládat tak, že úkolem je vymezen koridor takovým způsobem, aby byla možná realizace těchto úkolů, a to právě až v navazujících řízeních.
142. Z bodu 81d AZÚR vyplývá, že ke komunikaci „I/43 Troubsko (D1) – Lysice“ bylo v úkolech pro územní plánování, tedy pro pořizování územních plánů obcí, požadováno: V bodě a): „Vymezit koridor silnice I/43 v úseku Troubsko (D1) – Kuřim – Lysice v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, s ohledem na přepravní funkci a požadované technické parametry“. V bodě b) „Vymezit koridor silnice I/43 s ohledem na zajištění optimalizace trasy v rámci koridoru s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, splnění hlukových limitů, zachování prostupnosti krajiny“. V bodě d): „Zpřesnit a vymezit koridor *DS41* s ohledem na minimalizaci případně vyloučení vlivů na PP Krkatá Bába, PR Obůrky – Třešněnec a jejich ochranná pásma a ochranné pásmo PP Čtvrtky za Bořím, zajištění dostatečné prostupnosti silničního tělesa pro živočichy, zachování skladebných funkcí prvků ÚSES, minimalizaci rozsahu záboru ZPF a PUPFL, minimalizaci vlivů na ochranné pásmo vodních zdrojů II. stupně, odtokové poměry a čistotu povrchových vod, minimalizaci vlivů na krajinný ráz a zachování průchodnosti krajiny. Minimalizovat zásah silnice do prostoru PP Krkatá Bába formou přemostění.“ V bodě h): „Zpřesnit a vymezit koridor *DS41* s cílem minimalizace dopadů na obytnou zástavbu, s ohledem na potřebu protihlukových opatření (např. protihlukové stěny, zemní

valy) a na snížení imisních příspěvků komunikace (např. vegetační bariéry, ozelenění), s ohledem na zmírnění pohledového působení komunikace (např. vegetační bariéry, překrytí, ozelenění). Zajistit územní podmínky pro zachování či nahrazení stávající průchodnosti územím.“

143. Soud konstatuje, že v tomto návrhovém bodě se prakticky opakují námitky vypořádané již v jiných částech tohoto rozsudku. Bezprostředně přitom souvisejí z absencí vyhodnocení vlivů ZÚP na životní prostředí. O této problematice již soud pojednal výše. Důvodný je tento návrhový bod pouze v té části, která směřuje do (ne)posouzení akustického plánování, které mělo být provedeno v rámci posouzení SEA.
144. Úkol z bodu 81d písm. a) AZÚR byl podle názoru krajského soudu splněn, neboť došlo k vymezení koridoru pro komunikaci 43 (DS41), přičemž se tak stalo v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, které byly zapojeny do průběhu pořizování ZÚP. Úkol z bodu 81d písm. b) AZÚR opětovně směřuje k vymezení koridoru komunikace 43, k čemuž došlo. Pokud jde o požadovanou optimalizaci trasy v rámci koridoru s cílem minimalizovat dopady na obytnou zástavbu, splnění hlukových limitů, zachování prostupnosti krajiny, pak naplnění tohoto úkolu nelze aktuálně posoudit. Je tomu tak kvůli neodůvodněné absenci vyhotovení SEA pro ZÚP; nelze přitom nyní předvídat, zda a případně v jaké podobě bude SEA k ZÚP zpracována. Co se týče úkolu z bodu 81d písm. d) a h) AZÚR, krajský soud se ztotožňuje s vyjádřením odpůrce, který konstatoval, že další úkoly stanovené v AZÚR související s konkrétním trasováním komunikace 43 budou předmětem posouzení teprve v navazujících řízeních. Úkolem pro územní plánování bylo vymezit koridor takovým způsobem, aby byla možná realizace těchto dalších úkolů v navazujících řízeních, což se podle názoru krajského soudu stalo (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, body 80-83).
145. Soud se tedy neztotožňuje s přesvědčením navrhovatelů, že v rámci ZÚP nedošlo ke splnění závazně stanovených úkolů pro územní plánování tak, jak byly stanoveny v AZÚR, čímž vznikl rozpor mezi AZÚR a ZÚP. Přisvědčit lze toliko nedostatkům odůvodnění ohledně minimalizace dopadů koridoru DS41.

II.10) Pominutí PZKO Jihovýchod

146. Navrhovatelé poukazují též na to, že krajský úřad měl povinnost upozornit, že návrh ZÚP musí být v souladu s opatřením obecné povahy Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 5. 2016, č. j. 30724/ENV/16, kterým byl vydán Program zlepšování kvality ovzduší zóna Jihovýchod – CZ06Z (dále též „PZVO Jihovýchod“) a v souladu s na něj návaznými dokumenty.
147. Odpůrce uvádí, že dané námitce nerozumí a považuje ji za nekonkrétní a obecnou. Odkazuje na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice*, s nímž souhlasí.
148. Soud přisvědčuje odpůrci v tom, že není zřejmé, v čem konkrétně navrhovatelé spatřují zásah do svých práv, ani výslovně neuvádějí, zda vůbec, a případně jak ZÚP odporuje PZKO Jihovýchod. Navrhovatelé v tomto směru nevznášejí žádné konkrétní námitky. Neuvádějí ani, která konkrétní opatření z daného programu považují za neposouzená či nevypořádaná. Taková námitka navrhovatelů proto nemůže být důvodná (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, bod 169; dále rozsudek ve věci *Malá Lhota*, bod 85).

II.11) Nesprávný postup z hlediska ochrany ZPF

149. Navrhovatelé namítají, že krajský úřad ve svém koordinovaném stanovisku přehlédl skutečnost, že se již projednával odlišný návrh ZÚP. Toto stanovisko navíc zatížil vadou spočívající v nepřipustné spekulaci o nedotčení zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“) v rámci území obce Bořitov kvůli komunikaci 43 (koridor *DS41*). Svou úvahu nesprávně založil na nepodložené domněnce, že komunikace bude vedena středem koridoru vymezeného v AZÚR; územní plánování ovšem nevymezuje konkrétní trasu komunikace. V následném stanovisku se krajský úřad ve vztahu k vymezení koridoru *DSÚKB* odvolal na projektovou dokumentaci ke stavbě křižovatky „*I/73 Bořitov - Svitávka, PK OSSENDORF s.r.o., 06/2022*“. Tento postup činí předmětné stanovisko nepřezkoumatelným, neboť neidentifikuje konkrétní pozemky, kde k záboru ZPF má dojít. Nelze se odvolávat na projektovou dokumentaci, která nemá sama o sobě žádný právní statut v rámci územního plánování a není ani veřejně dostupná. Není přezkoumatelně doloženo, jak krajský úřad dospěl k závěru o záboru ZPF na ploše 4,4 ha v rámci území Bořitova. Dále navrhovatelé tvrdí, že při postulování pouze jediné varianty nelze učinit závěr o nejvýhodnějším řešení. Mělo být posouzeno i jiné dopravní řešení. Princip okružní křižovatky by zajišťoval vyšší dopravní bezpečnost než jakákoliv křižovatka, kde odbočující vozidla křížují dráhu vozidel v protisměru. Krajský úřad svými nesprávnými postupy při vydání stanovisek k návrhu ZÚP nenaplnil svou povinnost ve vztahu k ochraně životního prostředí, které je zároveň i zájmem chráněným navrhovateli.
150. Odpůrce považuje za nesprávná tvrzení navrhovatelů o údajně nepřipustné spekulaci krajského úřadu ohledně umístění dopravní stavby do koridoru *DS41*. Z faktické podoby koridoru na území obce Bořitov je naprosto zřetelné vykrojení tohoto koridoru západním směrem, které vede k tomu, že je fyzicky nemožné těleso komunikace umístit takovým způsobem, aby se nacházela na území odpůrce. Závěr o tom, že vliv komunikace 43 na ZPF bude v rámci území odpůrce nulový, je tak zcela správný. Odpůrce také odmítá tvrzení o nepřezkoumatelnosti stanoviska krajského úřadu ze dne 7. 3. 2023. Způsob, jakým dospěl k závěru o záboru zemědělského půdního fondu, je ze stanoviska zřetelný. Skutečnost, že projektová dokumentace není zákonem předvídaným aktem vydaným v rámci správního řízení, případně její veřejná nedostupnost, nemohou v žádném případě způsobovat nepřezkoumatelnost daného správního aktu.
151. Ze správního spisu vyplývá, že krajský úřad ve svém koordinovaném stanovisku ze dne 23. 2. 2023 k návrhu ZÚP z hlediska zákona o ochraně ZPF uvedl, že „*změna č. 1 dále navrhuje koridor dopravní infrastruktury DS41, který je trasovaný přes plochy krajinné zeleně a plochy zemědělské. Podstatná část koridoru je vymezena v sousedních obcích (Býkovice, Černá Hora). Pro kvantifikaci dopadu na ZPF byla stanovena odhadovaná šířka tělesa stavby na 60 m (včetně náspů aj.), při této šířce těleso trasované středem koridoru nezasahuje do k. ú. Bořitov, a tedy nároky na zábor ZPF nejsou vyvolány. U koridoru vymezeného ve veřejném zájmu nebyl shledán rozpor se základními zásadami ochrany ZPF, jako stavbu je lze tudíž z hlediska zájmů ochrany ZPF akceptovat.*“
152. Následně dne 7. 3. 2023 vydal krajský úřad doplnění a změnu koordinovaného stanoviska. Je v něm uvedeno, že předcházející stanovisko ze dne 23. 2. 2023 z hlediska zákona o ochraně ZPF se doplňuje o následující text: „*Souhlasné stanovisko orgánu ochrany ZPF krajského úřadu se vztahuje i k vymezenému koridoru dopravní infrastruktury DSÚKB, který je navrhován v západní části obce pro úroňovou křižovatku. Koridor je trasován přes zemědělské plochy a stávající komunikace a má dopad do ZPF. Kvantifikace záboru vychází z projektové dokumentace (I/73 Bořitov - Svitávka, PK OSSENDORF s.r.o., 06/2022), která vymezuje plochu trvalého*

zábora. Celkový zábor je stanoven na 4,4 ha. Stávající dopravní řešení komunikací je méně výkonné, výstavbou úrovnňové křižovatky se zvýší kapacita a bezpečnost provozu, což představuje veřejný zájem, který převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF.“

153. Navrhovatelům je třeba přisvědčit v tom, že byt koordinované stanovisko krajského úřadu ze dne 23. 2. 2023 bylo vydáno až po veřejném projednání pozměněného návrhu ZÚP (doplněného o vymezení koridoru *DSÚKB*), v předmětném stanovisku se pojednává toliko o koridoru *DS41*. Toto své pochybení však krajský úřad napravit tím, když následně dne 7. 3. 2023 vydal doplnění a změnu předmětného koordinovaného stanoviska, v němž se zaměřil právě na posouzení koridoru *DSÚKB* a také explicitně ve vztahu k němu vydal souhlasné stanovisko.
154. Pokud jde o úvahu krajského úřadu, že v rámci území obce Bořítov nedojde kvůli budoucí komunikaci 43 k záboru ZPF, s touto se krajský soud ztotožnit nemůže. Je pravdou, že koridor *DS41* je na území obce Bořítov vymezen v toliko marginálním rozsahu na jeho úplném západním okraji, a to ve dvou výběžcích (srov. grafická část ZÚP). Tak, jak je tento koridor vymezen, skutečně není možné, aby územím obce Bořítov vedlo celé těleso komunikace (v katastrálním území obce totiž byly vymezeny jen výseče části koridoru).
155. Za skutečně spekulativní úvahu ovšem soud považuje závěr krajského úřadu, že předmětná komunikace bude vedena ve středu koridoru *DS41*, a proto k žádnému záboru ZPF na území odpůrce nedojde. Smyslem daného koridoru je přeci ohraničit určité území, v jehož (celém) rámci může být v navazujících územně povolovacích procesech umístěna stavba dané komunikace. Kdyby přicházelo v úvahu pouze to, že komunikace 43 povede středem daného koridoru, pozbývalo by smyslu jej vymezovat v širším rozsahu, než jaký je nezbytný k realizaci samotné komunikace. Nadto by tím bylo znemožněno jakékoli další zpřesnění koridoru v rámci územního řízení a s tím související požadovaná minimalizace vlivů na životní prostředí. I když se to tedy krajskému úřadu nemusí jevit pravděpodobným, nelze dle soudu vyloučit, že pokud byl koridor *DS41* vymezen i na území obce Bořítov, i na tomto území může dojít k záboru ZPF. Tuto možnost je nezbytné alespoň připustit, jinak by vymezení daného koridoru postrádalo svůj smysl. Nemůže tudíž obstát odůvodnění krajského úřadu ve stanovisku orgánu ochrany ZPF založené právě na tom, že k záboru bez dalšího prostě nedojde.
156. Dále soud souhlasí s navrhovatelem také v tom, že je chybou, pokud doplňující stanovisko krajského úřadu ze dne 7. 3. 2023 odkazuje na projektovou dokumentaci ke stavbě křižovatky „*I/73 Bořítov - Svitávka, PK OSSENDORF s.r.o., 06/2022*“, která ovšem není součástí správního spisu; navrhovatelé, dotčená veřejnost a ostatně ani soud se s ní tudíž nemohou nijak seznámit. Je jistě pravdou, že konkrétní stavební záměr, který bude realizován v koridoru *DSÚKB* a jehož technického provedení se týká předmětná projektová dokumentace, není předmětem posuzování v rámci pořizování ZÚP. Pakliže ovšem dotčený orgán státní správy ve svém stanovisku konstatuje rozlohu předpokládaného záboru ZPF a taktéž svou argumentaci o převaze veřejného zájmu na vymezení předmětného koridoru činí na základě dokumentace ke konkrétnímu stavebnímu záměru, která ovšem není součástí spisu, není takový postup přezkoumatelný.
157. Stanoviska krajského úřadu z hlediska ochrany ZPF tedy vykazují vady ve vztahu k oběma koridorům *DS41* i *DSÚKB*, které bude třeba v dalším řízení odstranit. V tomto rozsahu je uplatněný návrhový bod důvodný.

158. K námitce navrhovatelů, že byla uvažována pouze jediná varianta řešení (trasování koridoru *DS41*), pročez nemohlo dojít k vyhodnocení nejlepšího možného řešení ohledně dotčení ZPF, soud odkazuje na výše vypořádaný návrhový bod týkající se neposouzení vícero variant. Pokud navrhovatelé polemizují s tím, zda je vhodnější okružní či mimoúrovňová křižovatka, nejedná se dle soudu o diskusi, která by byla relevantní pro úroveň územního plánu. Ve ZÚP byl pouze vymezen koridor (plocha), v němž bude křížení komunikací v budoucnu nějakým způsobem realizováno; jeho konkrétní provedení, včetně zvažování benefitů a nevýhod jednotlivých variant křížení komunikací, je předmětem až navazujících řízení. Odpůrce proto nijak nepochybil, pokud ZÚP neobsahuje úvahy týkající se vhodnosti konkrétních možných stavebních řešení záměru, za účelem jehož realizace byl koridor *DSÚKB* vymezen. V tomto rozsahu není argumentace navrhovatelů důvodná.

II.12) ZÚP v rozporu s evropskou legislativou pro síť TEN-T

159. Navrhovatelé předepisují, že tuto jejich námitku je nutné vnímat jako námitku proti napadené ZÚP, nikoliv proti AZÚR. Přes území obce Bořitov má být vymezena komunikace transevropské sítě TEN-T, což má své negativní důsledky a evropská legislativa stanoví, jak musí být v takovém případě věc posuzována. ZÚP však o této skutečnosti nijak nepojednala a vlivy této komunikace neposoudila. Námitka se tedy týká toliko koridoru *DS41*. Předmětné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 1315/2013 o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě a o zrušení rozhodnutí č. 661/2010/EU (dále jen „nařízení TEN-T“) přitom zdůrazňuje nutnost provedení vyhodnocení SEA, které však pro ZÚP nebylo realizováno.
160. Odpůrce uvádí, že by navrhovatelé hned v úvodu tvrdí, že se nejedná o námitky vůči AZÚR, ve skutečnosti tomu tak je. Od územního plánu odpůrce nelze vzhledem k počtu jeho obyvatel a rozloze očekávat, že bude řešit dopady silniční dopravy na změnu klimatu. Komplexní posouzení lze realizovat minimálně na úrovni zásad územního rozvoje či dokonce spíše na úrovni územního rozvojového plánu a politiky územního rozvoje. Co se týče požadavku, aby se odpůrce v ZÚP zabýval negativními dopady na životní prostředí, navrhovatelé neuvádějí konkrétně, na jaká opatření měl odpůrce zaměřit svou pozornost, resp. jak specificky by si ono zmírnění dopadů navrhovatelé představovali.
161. Krajský soud konstatuje, že sami navrhovatelé sice uvádějí, že námitka nemíří proti AZÚR, ale proti ZÚP; není tomu ovšem tak. Soustředili se totiž na vyjádření svého nesouhlasu s rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021, ale opomněli vysvětlit, v čem přesně vymezení ploch pro koridor komunikace 43 v ZÚP odporuje nařízení TEN-T, resp. jak tento jimi vnímaný rozpor s nařízením TEN-T zkracuje jejich práva. Krajský soud přitom pro stručnost odkazuje na rozsudek sp. zn. 67 A 10/2021, v jehož rámci přezkoumával obdobnou námitku směřující proti aktualizaci zásad územního rozvoje, která byla vyhodnocena jako nedůvodná a s níž se soud i nyní plně ztotožňuje.
162. Pokud jde o námitky, které se materiálně týkají posuzování vlivů vymezeného koridoru *DS41* na životní prostředí, pak soud odkazuje na již opakovaně výše uvedené, že bude muset ještě znova proběhnout řádně odůvodněné uvážení krajského úřadu o tom, zda má vůči komunikaci 43 být realizováno vyhodnocení SEA. Námitky proti absenci posouzení SEA jsou tedy důvodné, ale toliko z jiných shora vyslovených příčin (kvůli nepřezkoumatelnosti stanoviska krajského úřadu k otázce, zda má vyhodnocení SEA proběhnout). Nelze ovšem přisvědčit navrhovatelům v tom, že by neposouzení těchto vlivů odporovalo nařízení TEN-

T, jak již zdejší soud vysvětlil ve svém rozsudku sp. zn. 67 A 10/2021 (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 203-204).

163. Poukázat je třeba také na to, že navrhovatelé dovozují nutnost řádného vyhodnocení SEA z preambule nařízení TEN-T. Ta ovšem sama o sobě není závaznou částí právního předpisu, ale pouze výkladovým vodítkem. Z označených ustanovení preambule předmětného nařízení tedy nelze vyvodit právně závazné pravidlo chování, které by se vztahovalo na ZÚP (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, bod 96).
164. Soud tedy neshledal navrhovateli tvrzený rozpor ZÚP s nařízením TEN-T.

II.13) ZÚP v rozporu s nařízením 2020/852

165. Navrhovatelé dále tvrdí, že do procesu pořizování územně plánovací dokumentace vstupuje též nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2020/852 ze dne 18. 6. 2020 o zřízení rámce pro usnadnění udržitelných investic a o změně nařízení (EU) 2019/2088 (dále jen „nařízení 2020/852“), které požaduje prokazatelně dokládat naplnění kritérií environmentálně udržitelné hospodářské činnosti s tím, že musí být nejen vyloučen významný negativní vliv záměru, ale i prokázán jeho významný environmentální přínos. Pokud by soud rozporoval, že toto nařízení dopadá i na pořizování územního plánu, pak navrhovatelé požadují, aby soud položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru ohledně aplikovatelnosti nařízení 2020/852 na územní plánování.
166. Odpůrce se k této argumentaci nijak nevyjadřuje.
167. Podle čl. 1 nařízení 2020/852 tento předpis *„stanoví kritéria pro určení toho, zda se hospodářská činnost kvalifikuje jako environmentálně udržitelná, a to pro účely stanovení míry, do jaké je investice environmentálně udržitelná.“*
168. Dle čl. 2 nařízení 2020/852 se *„nařízení se vztahuje na: a) opatření přijatá členskými státy nebo Unií, kterými se stanovují požadavky na účastníky finančního trhu nebo emitenty v souvislosti s finančními produkty nebo podnikovými dluhopisy, které jsou na trhu poskytovány jako environmentálně udržitelné; b) účastníky finančního trhu poskytující finanční produkty; c) podniky, na něž se vztahuje povinnost zveřejňovat přehled nefinančních informací nebo konsolidovaný přehled nefinančních informací podle článků 19a nebo 29a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU.“*
169. V preambuli nařízení 2020/852 se uvádí, že *„pro zajištění dlouhodobé konkurenceschopnosti hospodářství Unie jsou zásadní udržitelnost a přechod na bezpečné, klimaticky neutrální a oběhové hospodářství, které je odolné vůči změně klimatu a účinněji využívá zdroje“* (čl. 4). *„Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady vyzývá k navýšení financování ze soukromého sektoru na výdaje související s životním prostředím a oblastí klimatu, zejména zavedením pobídek a metodik, které budou stimulovat společnosti k měření environmentálních nákladů jejich podnikatelské činnosti a zisků plynoucích z využívání environmentálních služeb“* (čl. 8). *„Dosažení cílů udržitelného rozvoje v Unii vyžaduje směřování kapitálových toků do udržitelných investic. Pro dosažení těchto cílů je důležité plně využít potenciálu vnitřního trhu. V této souvislosti je zásadní odstranit překážky efektivního toku kapitálu do udržitelných investic na vnitřním trhu a zabránit vzniku nových překážek“* (čl. 9). *„Účinným způsobem, jak směřovat soukromé investice do udržitelných činností, je poskytování finančních produktů, které sledují environmentálně udržitelné cíle. Požadavky pro uvádění finančních produktů nebo korporátních dluhopisů na trh jakožto environmentálně udržitelných investic, včetně požadavků stanovených členskými státy a Unií s cílem umožnit účastníkům finančního trhu a emitentům používat*

vnitrostátní označení, mají za cíl zvýšení důvěry a povědomí investorů o dopadu těchto finančních produktů a podnikových dluhopisů na životní prostředí, zviditelnění těchto systémů značení a řešení otázky klamavé ekologické reklamy“ (čl. 11).

170. Krajský soud rozhodně nemá za to, že by se předmětné nařízení (dle svého věcného rozsahu vymezeného v čl. 2) vztahovalo také na územně plánovací dokumentaci pořizovanou ve členských státech Evropské unie jejich (samosprávnými) orgány podle vnitrostátního práva. To ostatně nevyplývá ani z účelu nařízení, jak je tento deklarován v preambuli. Navrhovatelé přitom nepředkládají žádnou přesvědčivou argumentaci, proč by se nařízení 2020/852 týkající se hospodářské činnosti a vztahující se na účastníky finančního trhu poskytující finanční produkty, emitenty finančních produktů a podnikových dluhopisů a některé další vymezené podniky mělo vztahovat také na proces pořizování územního plánu obce. Soud tudíž shledává návrhový bod nedůvodným.
171. Pokud jde o požadavek navrhovatelů na položení předběžné otázky SDEU, krajský soud konstatuje, že základní podmínkou pro její položení je, že soud aplikující unijní právo považuje rozhodnutí SDEU o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006-138). V projednávané věci však soud tuto potřebu neshledal, neboť nařízení 2020/852 dle jeho přesvědčení na projednávanou problematiku vůbec nedopadá. Soud přitom tuto otázku považuje za jasnou a nikterak spornou (*acte clair*). Nadto krajský soud zdůrazňuje, že není ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie tím soudem, který by měl povinnost takto postupovat, neboť jeho rozhodnutí lze napadnout opravným prostředkem podle vnitrostátního práva (kasační stížností); ze strany krajského soudu se tedy jedná toliko o možnost, nikoliv povinnost podat předběžnou otázku Soudnímu dvoru.
172. K položení předběžné otázky tedy krajský soud nepřistoupil.

II.14) ZÚP v rozporu s evropskou legislativou pro bezpečnost silniční infrastruktury

173. Navrhovatelé také argumentují, že v návrhu ZÚP mělo být provedeno posouzení pro různé varianty umístění a provedení pozemní komunikace, ke kterému zavazuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/96/ES o řízení bezpečnosti silniční infrastruktury (dále též „směrnice o bezpečnosti“). Tato směrnice nařizuje dva postupy, a to hodnocení dopadů a audity bezpečnosti. Hodnocení dopadů se přitom podle navrhovatelů vztahuje na ty činnosti, které se konají od počátku plánování; jedná se tedy o územní plánování, v němž se vymezují koridory nových komunikací či jejich napojení na stávající síť. V hodnocení dopadů se mají vysvětlit jednotlivé aspekty bezpečnosti silničního provozu, dále musí obsahovat informace nezbytné pro analýzu poměru nákladů a přínosů u různých hodnocených možností. Transpozice směrnice o bezpečnosti do české právní úpravy však byla provedena neúplně; nebylo transponováno hodnocení dopadů, které má být provedeno v územním plánování. ZÚP proto trpí zásadními vadami spočívajícími v tom, že nebylo provedeno hodnocení dopadů podle čl. 3 této směrnice. Navrhovatelé požadují předložení předběžné otázky SDEU, neboť považují výklad čl. 3 odst. 1 směrnice o bezpečnosti za nejasný.
174. Odpůrce k tomu uvádí, že souzní s názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 67 A 10/2021. Předmětem a účelem směrnice o bezpečnosti je zavést postupy v oblasti bezpečnosti provozu na silnicích, které jsou součástí sítě TEN-T. Naproti tomu účelem zásad územního rozvoje, potažmo územního plánu, je vymezit koridory pro tyto silnice jako předpoklad pro jejich realizaci. Tyto roviny zjevně sledují jiné cíle. Posuzování

vhodnosti variant z hlediska jejich bezpečnosti a vlivu na stávající silniční síť je vhodné a efektivní na úseku územního rozhodování a stavebního řádu, tedy ve fázi plánování konkrétního projektu. Není ani objektivně možné si představit vyhodnocení bezpečnosti stavby silniční infrastruktury ve fázi, kdy je toliko v územním plánu vymezován koridor, v němž bude tato silniční stavba umístěna. K návrhu na položení předběžné otázky SDEU odpůrce uvádí, že nepovažuje takový postup za důvodný, neboť hodnocení staveb silniční infrastruktury ve smyslu směrnice o bezpečnosti má být provedeno až ve fázích plánování projektu. Ostatně zodpovězení této otázky není nezbytné pro rozhodnutí ve věci.

175. Krajský soud konstatuje, že navrhovatelé mají pravdu v tom, že české vnitrostátní právo nereфлекtuje čl. 3 směrnice o bezpečnosti řádným způsobem. Důvodnost jejich argumentace to ovšem nezakládá. Soud ani v projednávané věci neshledal důvod odchylovat se od svých závěrů vyslovených již v rozsudku sp. zn. 67 A 10/2021. V jeho bodě 128 vysvětlil, že k požadavkům na hodnocení dopadů na bezpečnost silničního provozu u projektů dopravní infrastruktury vyplývajícím z čl. 3 odst. 1 směrnice o bezpečnosti se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198.
176. Nejvyšší správní soud dovodil, že hodnocení dopadů na bezpečnost silničního provozu ve smyslu přílohy I. směrnice o bezpečnosti svou podrobností výrazně přesahují úroveň zásad územního rozvoje, neboť zjevně předpokládá detailnější vymezení, případně umístění příslušné dopravní infrastruktury v území (srov. bod 348 rozsudku NSS). Nejvyšší správní soud poukázal na to, že směrnice o bezpečnosti souvisí s realizací staveb a silnic, které jsou součástí TEN-T. Jejím předmětem je zavést (mimo jiné) postupy v oblasti bezpečnosti provozu na silnicích, které jsou součástí TEN-T. Byť se předpoklad pro realizaci těchto silnic promítá i do úrovně zásad územního rozvoje prostřednictvím vymezení jejich koridorů, účelem zásad územního rozvoje je, aby samosprávný orgán v určitém území stanovil základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezil plochy nebo koridory nadmístního významu a stanovil požadavky na jejich využití. Směrnice o bezpečnosti a územní plánování na úrovni zásad územního rozvoje sledují jiné cíle. Nejvyšší správní soud pak dodal, že ze směrnice o bezpečnosti nelze dovozovat konkrétní důsledky pro proces pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, ledaže by tak směrnice výslovně stanovila (srov. bod 345 rozsudku NSS).
177. Kasační soud dále uvedl, že „z odborných názorů lze seznat, že vhodnost jednotlivých variant návrhu pozemní komunikace z hlediska jejich bezpečnosti a vlivu na stávající silniční síť ve smyslu směrnice o bezpečnosti (vč. přílohy I.) se posuzuje ve fázi plánování projektu, a to před jeho schválením. Společně s výsledky ELA by mělo jít o jedno z kritérií při volbě vhodné varianty návrhu pozemní komunikace“ (srov. bod 351 rozsudku NSS). Analýzu dopadů ve smyslu směrnice „není možné bez dalšího spojovat pouze s úrovní územně plánovací dokumentace, nicméně lze ji efektivně provádět i na úrovni „nižší“, tedy na úseku územního rozhodování a stavebního řádu“ (srov. bod 351 rozsudku NSS).
178. Rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021 pak navázal právě na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 49/2016 a zopakoval, že ze směrnice o bezpečnosti nelze dovozovat konkrétní důsledky pro proces pořizování a vydávání zásad, ledaže by tak směrnice výslovně stanovila. Vhodnost jednotlivých variant návrhu pozemní komunikace z hlediska jejich bezpečnosti a vlivu na stávající silniční síť ve smyslu směrnice o bezpečnosti (včetně přílohy I.) se proto posuzuje až ve fázi plánování projektu, a to před jeho schválením, tedy nikoli v rámci procesu pořizování územně plánovací dokumentace (srov. bod 128 rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021). Není přitom pravdou, jak

namítají navrhovatelé, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 49/2016-198 (a potažmo z něj vycházející rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021) nerefletoval skutečnost, že v českém právu chybí transpozice čl. 3 odst. 2 směrnice o bezpečnosti. Ve svém bodě 349 naopak rozsudek Nejvyššího správního soudu výslovně z této skutečnosti vychází.

179. Podle krajského soudu přitom závěr, že se požadavky směrnice o bezpečnosti posuzují až ve fázi plánování projektu (před jeho schválením), tedy nikoli v rámci procesu pořizování územně plánovací dokumentace, platí i pro územní plány na úrovni obcí. Argument navrhovatelů, že čl. 3 směrnice o bezpečnosti ve smyslu české vnitrostátní legislativy zahrnuje vše, co předchází fázi územního řízení, proto neobstojí. I řada prvků hodnocení, na které navrhovatelé poukazují, se svojí povahou a konkrétností hodí spíše do fáze přípravy projektu specifického záměru dopravní infrastruktury pro účely územního rozhodování a stavebního řádu, kde případně dojde i na posouzení EIA. Toto hodnocení tedy nemá být provedeno v rámci procesu pořizování územního plánu, který „jen“ vymezuje koridor pro komunikaci 43 (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 224-230).
180. Ani v tomto případě krajský soud neshledal důvod, proč podávat předběžnou otázku SDEU. Výklad čl. 3 odst. 1 směrnicí o bezpečnosti provedený rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 67 A 10/2021, převzatý následně rozsudkem zdejšího soudu ve věcech *Moravské Knínice II* a *Malá Lhota* (srov. jeho body 99-101), považuje soud za dostatečně přesvědčivě odůvodněný. Ostatně stejně ohledně návrhu na položení totožně formulované předběžné otázky zdejší soud postupoval právě ve věci *Malá Lhota* a Nejvyšší správní soud jeho postupu ničeho nevytknul.

II.15) Nepřípustnost vymezení komunikace 43 jako silnice I. třídy

181. Navrhovatelé vyjádřili nesouhlas s vypořádáním obdobného návrhového bodu v rozsudku zdejšího soudu ve věci *Drásov*, rovněž nesouhlasili se závěry zdejšího soudu v rozsudku sp. zn. 67 A 10/2021. Domnívají se, že vymezení komunikace 43 v AZÚR a nyní v ZÚP je v rozporu s právními předpisy. Koridor pro komunikaci 43 musel být dle nich na základě čl. II bodu 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. (novelizujícího zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) vymezen jako koridor dálnice II. třídy a nesměl být vymezen jako koridor silnice I. třídy. Nesprávné je tvrzení odpůrce, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by silnice zařazená do TEN-T nemohla mít charakter silnice I. třídy. Komunikace 43 byla nesprávně vymezena jako silnice I. třídy i v AZÚR, které se tím dostaly do rozporu i s Politikou územního rozvoje České republiky.
182. Dle odpůrce je možné přechodné ustanovení čl. II bodu 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. vykládat pouze tak, že se týká toliko pozemních komunikací existujících již k okamžiku nabytí účinnosti daného zákona, a nikoli pozemních komunikací, jež mají teprve vzniknout v budoucnu. Komunikace 43, resp. její záměr, vymezený v jednotlivých nástrojích územního plánování, není zatím vůbec pozemní komunikací ve smyslu § 2 zákona o pozemních komunikacích, neboť nyní fakticky ani neexistuje.
183. Krajský soud se shoduje s názorem odpůrce, který poukázal na to, že čl. II bodu 2 písm. b) zákona č. 268/2015 Sb. lze vykládat pouze tak, že se toto přechodné ustanovení týká pouze pozemních komunikací, které v okamžiku nabytí účinnosti zákona č. 268/2015 Sb. již existovaly. Navrhovateli odkazované ustanovení totiž zní tak, že „*silnice I. třídy, které jsou rychlostními silnicemi podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí*

účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují za dálnice II. třídy, pokud jsou zařazeny do transevropské silniční sítě“. Ze znění tohoto ustanovení lze jednoznačně dovodit, že tam zavedená kategorizace komunikací se nevztahuje na ty komunikace, které mají teprve vzniknout, nýbrž na již existující rychlostní silnice podle zákona č. 13/1997 Sb., pokud jsou zařazeny do transevropské silniční sítě. Je tedy přiléhavý závěr zdejšího soudu vyložený v rozsudku ve věci *Drásov*, že z uvedeného ustanovení nevyplývá, že každá silnice zařazená do TEN-T musí být dálnicí I. nebo II. třídy (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, body 105-106).

184. Krajský soud dále konstatuje, že mu není zřejmé, z čeho navrhovatelé dovozují nesprávnost zařazení komunikace 43 jako silnice I. třídy, když tato komunikace prozatím vůbec nebyla umístěna, natož zrealizována. Je třeba zdůraznit, že prozatím byly pouze vymezeny koridory pro budoucí komunikaci 43, nikoliv již samotná pozemní komunikace. Otázka konkrétního technického řešení a zařazení do jedné z kategorií pozemních komunikací bude vyřešena až při přípravě projektové dokumentace. Jakákoliv kategorizace komunikace 43 v ZÚP tedy nezpůsobuje vadu, která by odůvodňovala zásah soudu v podobě zrušení ZÚP (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, bod 107).
185. Soud i přes obsáhlou argumentaci navrhovatelů nemá ani v nyní projednávané věci důvod se od svých předchozích právních závěrů odlišovat. Za zásadní považuje to, že tato navrhovateli namítaná vada nemůže mít žádný vliv na zákonnost ZÚP, pokud jde o vymezení koridoru dopravní infrastruktury *DS41* přejímaného z AZÚR. Problematika kategorizace komunikace 43 nemá žádný vliv na prostorové vymezení tohoto koridoru, jak byl zahrnut do ZÚP. To jasně plyne i ze zásad územního rozvoje, které uvádí: *„Převedením příslušných rychlostních silnic do kategorie dálnice (R43 – D43, R46 – D46, R52 – D52, R55 – D55) nedochází v prostorovém vymezení koridorů v ZÚR JMK k žádným změnám. Navrhovaná kategorie rychlostních silnic, ve které byly tyto silnice v předprojektové a projektové dokumentaci připravovány, nedoznává žádných změn, které by vyvolávaly nové územní nároky ve vymezení koridorů (vymezení plně zajišťuje podmínky pro možné umístění stavby), nebo nové přepravní funkce v celém dálničním a silničním systému, navrhovaném v ZÚR JMK.“* (viz str. 148).
186. Jinými slovy by vymezený koridor *DS41* vypadal stejně, jako vypadá nyní, a to i bez ohledu na to, zda by komunikace 43 měla mít podobu silnice I. třídy nebo dálnice II. třídy. Ani navrhovatelé ostatně v tomto návrhovém bodu neuvádí, jaký vliv by případná nezákonnost vymezení komunikace 43 jako silnice I. třídy měla na zákonnost vymezení koridoru *DS41* nebo jakým způsobem se tato nezákonnost dotýká jejich veřejných subjektivních práv. Otázka dodržení technických norem, na které odkazují navrhovatelé, má relevanci až při přípravě projektové dokumentace pro realizaci konkrétního záměru. Pro soud je pochopitelné, že ZÚP v tomto ohledu přebírá kategorizaci silnice z nadřazené územně plánovací dokumentace. Opačný postup by odporoval § 36 odst. 5 stavebního zákona, podle kterého jsou zásady územního rozvoje závazné pro pořizování a vydávání územních plánů. Mohlo by pak dojít k tomu, že územní plány jednotlivých obcí budou obsahovat odlišnou kategorizaci komunikace 43 (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Moravské Knínice II*, body 236-240).
187. Ve vztahu ke koridoru *DSÚKB* navrhovatelé ničeho neuvádějí. V jeho případě ostatně ani polemika o tom, zda se mělo jednat o silnici I. třídy či dálnici pojmově nepřichází v úvahu, neboť tento koridor je vymezen toliko za účelem napojení sítě nižší dopravní infrastruktury na spornou komunikaci 43.

188. Argumentace navrhovatelů o nepřípustnosti vymezení komunikace 43 jako silnice I. třídy tudíž nemůže vést ke zrušení ZÚP.

II.16) Nedostatečné vypořádání námitek

189. Nakonec navrhovatelé namítají, že odpůrce řádně nevypořádal námitky navrhovatelů, čímž založil vážné právní vady a nepřezkoumatelnost napadené ZÚP. Nesprávným navrhovatelé shledávají, že textace námitek není pořizovatelem plně citována. Soud mající přístup k úplnému spisu má možnost si plný text dohledat, nicméně věc je problematická z hlediska veřejnosti, které je tímto postupem pořizovatele odepřeno, aby se s námitkami mohla seznámit. To je v rozporu s principem srozumitelnosti a transparency pořizování územně plánovacích dokumentací. Nadto bylo dle názoru navrhovatelů nesprávně nebo nedostatečně vypořádáno všech jejich 33 námitek.
190. Odpůrce má za to, že námitky navrhovatelů jím byly vypořádány dostatečně, věcně, odůvodněně a bez právních vad, a nebyla tak založena nepřezkoumatelnost ZÚP. Vypořádání námitek je dle odpůrce nezbytné vnímat v kontextu výrokové části i odůvodnění napadeného opatření obecné povahy. Úkolem pořizovatele nebylo v rozhodnutí o námitkách opakovat části výroku nebo odůvodnění ZÚP.
191. V první řadě krajský soud podotýká, že navrhovatelé svá podání označili jako námitky, avšak odpůrce je vyhodnotil jako připomínky. Tento postup považuje soud za správný, neboť navrhovatelé skutečně nemohli vystupovat v řízení jako osoby uvedené v § 172 odst. 5 správního řádu, jelikož nejsou (a ani netvrdí, že jsou) vlastníky nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny. Ani odpůrce neurčil, že jsou jinými osobami, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, popř. dalšími osobami podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Připomínky jsou hodnoceny podle § 172 odst. 4 správního řádu. Rozdílem mezi námitkami a připomínkami je způsob jejich vyhodnocení, kdy na vyhodnocení připomínek nejsou kladeny tak přísné nároky jako na vyhodnocení námitek (které musí mít formu rozhodnutí, které obsahuje vlastní odůvodnění). Odpůrce tak byl povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro ZÚP a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.
192. To, jakým způsobem mají správní orgány vypořádávat připomínky vznesené proti opatření obecné povahy, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku z 15. 9. 2010, č. j. 4 Ao 5/2010-48, v němž uvedl: „Z hlediska práv účastníka řízení představují připomínky poněkud slabší nástroj ochrany ve vztahu k námitkám, o nichž je orgán vydávající opatření obecné povahy povinen rozhodnout. Z toho však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by bylo možné či snad správné se připomínkami zabývat toliko formálně a vypořádat se s nimi obecnými frázemi, aniž by se zohlednila jejich podstata. Stanoví-li zákon správnímu orgánu povinnost zabývat se připomínkami jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění, musí být z tohoto aktu zřejmé, že správní orgán věnoval připomínkám náležitou pozornost, seznámil se s jejich obsahem a učinil z něj pro opatření obecné povahy nějaký závěr. Požadavky na podrobnost samotného vypořádání se s připomínkami budou záviset na jejich relevanci, rozsahu a detailnosti.“
193. Ze správního spisu vyplývá, že v odůvodnění ZÚP v kapitole 13: *Vyhodnocení připomínek* je na str. 33 - 49 vyhodnocováno všech 33 připomínek navrhovatele a) podaných v procesu pořizování ZÚP. Uvedeno je přitom vždy shrnutí připomínky, stanovisko (že se připomínce nevyhovuje) a následuje individualizované odůvodnění vysvětlující postoj odpůrce. Až na

připomínku č. 2, v jejímž případě je odkazováno na odůvodnění připomínky č. 1, jsou všechny ostatní vypořádány jednotlivě, samostatným posouzením.

194. Krajský soud konstatuje, že požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na vyhodnocení připomínek byly splněny. Všechny byly vypořádány v odůvodnění napadené ZÚP, přičemž každá připomínka byla vyhodnocena samostatně, se samostatným odůvodněním. Připomínky tedy byly vypořádány v podstatě ve formě, v jaké bývají vyhodnoceny námitky proti opatření obecné povahy; nejednalo se o žádné souhrnné pojednání. Je zřejmé, že se odpůrce uplatněnými připomínkami zabýval. Soud má přitom za to, že tak odpůrce neučinil pouze formálně, neboť na každou připomínku reagoval věcně, s odkazem na příslušná zákonná ustanovení či konkrétní pasáže odůvodnění ZÚP, v některých případech i poměrně rozsáhle. Ve vypořádání připomínek tak podle soudu nedošlo k žádnému pochybení způsobujícímu nezákonnost ZÚP. K některým připomínkám se samozřejmě odpůrce mohl vyjádřit ještě obsáhleji nebo konkrétněji, soud považuje standard, s kým odpůrce k připomínkám navrhovatele a) přistoupil, za dostatečný (obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci *Malá Lhota*, body 110-112).
195. Soud nemůže přisvědčit ani výtce, že odpůrce se dopustil pochybení spočívajícího v tom, že necitoval veškerý obsah (celou textaci) připomínek navrhovatele a). Smyslem uplatnění připomínek totiž je, aby se s nimi seznámili vydavatel, pořizovatel a případně další dotčené orgány a tito k nim zaujali svá stanoviska, která případně mohou vést ke změně návrhu daného opatření obecné povahy. Podání připomínek neslouží k veřejné prezentaci činnosti jejich podatelů. Ti mohou jimi uplatněné připomínky pochopitelně sami ze své vůle zveřejnit způsobem, který k tomu uznají za vhodný. Ze strany vydavatele opatření obecné povahy je však důležité, aby na vznesené připomínky reagoval, zabýval se jimi a odpovídajícím způsobem je vypořádal. Nelze požadovat, aby v odůvodnění opatření obecné povahy byly připomínky citovány „slovo od slova“.
196. Ze správního spisu vyplývá, že „námitky“ navrhovatele a) ze dne 22. 2. 2023 jsou formulovány celkem na 18 stranách textu, přičemž některé jsou odůvodněny značně rozsáhle (např. připomínka č. 16 zahrnuje dva vložné obrázky či připomínka č. 18 je vznesena na celkem 4 stranách). Odpůrce každou připomínku před jejím vypořádáním stručně shrnul. Nebylo ovšem jeho povinností dokument obdržený od navrhovatele a) celý „překopírovat“ do odůvodnění ZÚP.
197. Tvrzená věcná nesprávnost vypořádání některých připomínek pak byla reflektována v rámci posouzení ostatních návrhových bodů v tomto rozsudku. Pojednání o jednotlivých dílčích připomínkách považuje soud za nadbytečné, neboť navrhovatelé toliko zcela obecně namítají, že nebyly přezkoumatelným způsobem vypořádány. Navrhovatelé sice rozporují vypořádání všech 33 uplatněných „námitok“, ovšem v návrhu absentuje individualizovaná podrobnější argumentace k jednotlivým z nich. Soud proto přistoupil k této problematice ve stejné míře obecnosti, jako to učinili navrhovatelé.

III. Závěr a náklady řízení

198. Soud shledal, že podaný návrh je částečně důvodný, a to zejména pokud jde o námitku týkající problematiky SEA. Závěr krajského úřadu, že nebylo nutné provádět vyhodnocení SEA k napadené změně územního plánu, totiž nebyl dostatečně odůvodněný. Pořizovatel a jeho prostřednictvím i odpůrce tento nepřezkoumatelný závěr krajského úřadu převzal a tím zatížil ZÚP závažnou procesní vadou. V rámci pořizování ZÚP přitom došlo také k dalším dílčím pochybením, především pokud jde o stanovisko krajského úřadu k ochraně ZPF.

199. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené opatření obecné povahy, a to v části, kterou navrhovatelé označili v eventuálním petitu a jíž soud specifikoval ve výroku tohoto rozsudku kódovým označením dotčených koridorů užitým v napadené změně územního plánu (výrok I.). Tuto část opatření obecné povahy soud zrušil ke dni právní moci tohoto rozsudku (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).
200. Soud dodává, že nepřistoupil samostatným výrokem k zamítnutí primárního petitu uvedeného v podaném návrhu, kterým navrhovatelé požadovali zrušení celé změny č. 1 územního plánu obce Bořitov. Vyhodnotil totiž, že proti celé ZÚP obsahově směřovala pouze taková argumentace, která byla procesního charakteru; její důvodnost přitom mohla vést k závěru o nezákonnosti celého napadeného opatření obecné povahy, příp. o nenabytí jeho účinnosti. Dávalo tedy smysl, že se navrhovatelé s ohledem na jimi tvrzená procesní pochybení při vydávání ZÚP primárně domáhali zrušení celého opatření obecné povahy. Veškeré jejich meritorní námitky brojící proti konkrétní regulaci (obsahu ZÚP) však směřovaly toliko vůči vymezení koridorů *DS41* a *DSÚKB*. Soud proto naznal, že navrhovatelům podle obsahu podaného návrhu šlo především o zrušení vymezení výše uvedených koridorů, čemuž soud vyhověl. Soud nepovažoval za nezbytné jejich návrh ve zbylém rozsahu zamítnat.
201. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud naznal, že navrhovatelé měli ve věci plný procesní úspěch. Jak výše uvedeno, navrhovatelé se sice formálně domáhali zrušení celého napadeného opatření obecné povahy, svou argumentací však věcně brojili především proti vymezení koridorů *DS41* a *DSÚKB*. Právě v tomto rozsahu přitom byli se svým návrhem úspěšní, když soud přistoupil ke zrušení této části napadené změny územního plánu. Soud proto výrokem II. tohoto rozsudku uložil odpůrci zaplatit navrhovatelům do třiceti dnů od jeho právní moci náhradu nákladů v celkové výši 25 780 Kč.
202. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacené soudní poplatky ve výši celkem 10 000 Kč (2 x 5 000 Kč) a dále mimosmluvní odměnu zástupkyně navrhovatelů za celkem tři úkony právní služby podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024), a to 1/ převzetí a příprava, 2/ podání návrhu dne 29. 6. 2024, 3/ replika ze dne 21. 8. 2024. Jde ovšem o společné úkony při zastupování dvou navrhovatelů. Proto zástupkyni za každou takto zastupovanou osobu náleží mimosmluvní odměna snižovaná o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Na jeden společný úkon právní služby připadá 4 960 Kč [80 % z 3 100 Kč x 2], na tři úkony tedy 14 880 Kč. K tomu je třeba připočíst 300 Kč za každý společný úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkově tedy 900 Kč. Zástupkyně navrhovatelů nedoložila, že by byla plátkyní DPH; soud tuto skutečnost nezjistil ani z administrativního registru ekonomických subjektů. Základní částka odměny zástupkyně činí 15 780 Kč. Spolu s uhrazenými soudními poplatky tak celková náhrada nákladů řízení přiznaná navrhovatelům činí 25 780 Kč.
203. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil. Není zde dán ani důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání dalších nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení jim proto nevzniklo, čemuž odpovídá i výrok III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2025

JUDr. Petr Polách
předseda senátu